

DESTER

Nr. 7 • Juli 1970 • 70e Jaargang

Een inspirerende boodschap

van ouderling MARK E. PETERSEN
van de Raad der Twaalven

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Nr. 7 · Juli 1970
70e Jaargang

Redacteur:

Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

H. Gout
Kerkelijk Vertaalbureau
Radesingel 26,
Groningen.

Correspondent voor de Hollandse
Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 16,
Den Haag.

„De Ster”, uitgegeven door De
Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen, ver-
schijnt eenmaal per maand.
Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar f 12,— per jaar.

Gironummer

Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de Hollandse Ring:
1673338 t. n. v. Administratie DE
STER, Amstelveen.
Nadruk van de in dit nummer voor-
komende cliché's is verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center,
Frankfort a. d. M.

Het ware christendom is van de aanvang af altijd een moeilijk te geloven en voor de meeste mensen moeilijk na te leven godsdienst geweest.

Toen de Zaligmaker op aarde was en Hij de mensen onderrichtte in Zijn zuivere leer, wilden velen niet naar Hem luisteren. Sommigen ergerden zich aan wat Hij zei en werden zo boos dat ze Hem naar het leven stonden. Tenslotte hebben ze Hem gekruisigd.

Na Zijn hemelvaart hebben Zijn discipelen gepoogd Zijn werk voort te zetten, maar ook zij werden verkeerd begrepen, door de meeste mensen niet geloofd en zwaar vervolgd.

Zoals uit de Schriften blijkt, werden zij overal tegengesproken. Dit kwam hoofdzakelijk doordat hun leringen zo moeilijk te geloven waren.

Als wij Christus willen aanvaarden, moeten wij ook Zijn leer aanvaarden. Met uiterlijke schijn bereiken wij niets. Hijzelf heeft gezegd dat wij geen twee heren kunnen dienen.

Willen wij dus ontdekken Wie Hij is, dan moeten wij het door Hem ingestelde christendom ontdekken en bereid zijn het te aanvaarden zoals's het is, ook al worden oude tradities die ons dierbaar zijn geworden daardoor omvergeworpen.

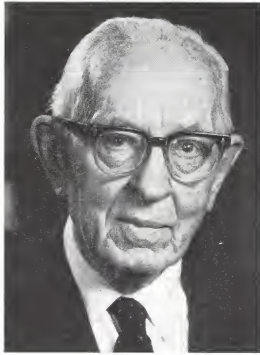
Het blijde nieuws van de heiligen der laatste dagen luidt dus als volgt: Moeilijk te geloven of niet, God leeft en Hij is onze Vader. Moeilijk te geloven of niet, Jezus Christus is Zijn goddelijke Zoon, de Heiland van de christenen, de Messias van de joden en de Verlosser van heel de mensheid.

Er zijn in onze tijd nieuwe profeten verwekt. Weer reizen apostelen over de aarde. Weer wordt de aloude oproep gehoord: „Bekeert u; want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.” (Mt. 4:17.) Het Evangelie is thans in al zijn zuiverheid hersteld. ○

INHOUD

Nu wij beginnen. Door president Joseph Fielding Smith	195
De toekomst van de Kerk in Azië. Door Ezra Taft Benson	196
Aziatische zendingen.	198
Waarom wij tempels bouwen. Door president David O. McKay	202
Uw koninkrijk kome. Door Roy W. Doxey	204
De eeuwige vraag naar meer. Door Richard L. Evans	205
Persoonlijke bekering. Door Samuel L. Holmes	206
De invloed van de mormoonse militairen in Azië. Door W. Brent Hardy	209
De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over doelstellingen.	211
Beginnelen waardoor men zich bij godsdienstige verering laat leiden.	
Door David Lawrence McKay	213
Het weven van de stof van ons huiselijk leven. Door Halaevalu Mata'aho,	
Koningin van Tonga	215
Om zielen te redden. Door Marion G. Romney	217
DE kleine STER: Het lied van Peter. Door Lucile C. Reading	49
Een ochtend voor een wonder. Door Margery S. Cannon en Lurene G. Wilkinson	51
Bea's eerste gebedje. Door Margaret Ipson Kitto	55

Op de omslag: Alle natión, talen en volken mogen delen in de vreugden en de zegeningen van het Evangelie. De omslag van deze maand geeft een beeld van mormoonse jongelui uit de hele wereld, gekleed in hun nationale klederdrachten, die ongeveer 750.000 andere mormoonse jongeren symboliseren in de leeftijd van 12 tot 26 jaar. Deze jongelui namen deel aan en werden gefotografeerd op het verleden jaar tijdens de OOV-juniconferentie gehouden dansfestival. ○

Nu wij beginnen

door president JOSEPH FIELDING SMITH

Ik ben blij . . . dat ik deze bladzijde mag gebruiken om maand na maand onderwerpen met u te bespreken die verband houden met het herstelde Evangelie.

Laat ons beginnen met het onderwerp „getuigenis”, iets dat alle leden van de Kerk behoren te hebben. Voedt uw getuigenis en laat het iedere dag van uw leven groter worden. U weet immers dat er geen enkele reden bestaat waarom een mens niet zou weten waar hij de waarheid kan vinden. Hij zal die dan ook vinden, als hij maar nederig wil zijn en ernaar wil zoeken in een geest van ootmoed en geloof, door tot de Heer te gaan, evenals de profeet Joseph Smith tot Hem ging om de waarheid te weten te komen. Dat lijdt geen twijfel. Mits mannen en vrouwen maar gehoor willen geven aan de influsteringen van de Geest des Heren en volgens Zijn bedoelingen willen zoeken naar kennis en begrip van het Evangelie van Jezus Christus, is er geen enkele reden ter wereld waarom ze dit niet zouden vinden — geen enkele reden, d. w. z. behalve dan de hardheid van hun hart en hun liefde tot de wereld. „Klopt, en u zal opengedaan worden.” (Mt. 7:7.)

De eerste voorwaarden waaraan iemand moet voldoen om zich tot ambtenaar of leraar in deze Kerk te bekwalen zijn: bekendheid met de beginselen van het Evangelie en een getuigenis van de zending van de Verlosser en van die van de profeet Joseph Smith.

Ik twijfel er geen ogenblik aan dat de Heer de profeet Joseph Smith heeft doen opstaan en hem openbaringen en geboden heeft gegeven, de hemelen

voor hem geopend en hem geroepen heeft om aan het hoofd te staan van deze glorierijke bedeling. Ik ben er ten volle van overtuigd dat hij in zijn jeugd, toen hij uitging om te bidden, werkelijk God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus heeft aanschouwd en in Hun tegenwoordigheid heeft gestaan; daar twijfel ik geen moment aan — ik wéét dat het waar is. Ik weet ook dat hij later verscheidene malen door Moroni is bezocht, dat hij onder de handen van Johannes de Doper het Aäronische Priesterschap heeft ontvangen, en het Melchizedekse Priesterschap onder de handen van Petrus, Jakobus en Johannes, en dat op de zesde april 1830 op Gods bevel De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd gesticht.

Ik weet dat dit volk door macht van de Almachtige wordt geleid, en dat wij ons contractueel verplicht hebben Zijn geboden te onderhouden en te wandelen in licht en waarheid. Naar mijn vaste overtuiging moet elk lid van deze Kerk in staat zijn, zijn getuigenis te geven en in eenvoudige woorden kunnen verklaren dat deze dingen waar zijn, dat het Boek van Mormon op waarheid berust, evenals de bestemming van dit werk der laatste dagen, dat volgens de openbaringen moet en zal worden volbracht.

Zo heeft ieder mens op aarde die het verlangen koestert om dit te weten, het voorrecht om het voor zichzelf te weten, want iedere ziel die nederig wil zijn en in de diepste ootmoed en geloof tot de Heer wil gaan met een verslagen geest, zal die kennis ontvangen, zo zeker als hij leeft.

○

De toekomst van de Kerk in

door ouderling EZRA TAFT BENSON van de Raad der Twaalven

In de profetische openbaring, die de Heer heeft aangegeleid als „Mijn voorwoord tot het boek van Mijn geboden, die Ik hun heb gegeven om te uwen behoeve uit te geven, o gij inwoners der aarde,” heeft Hij in deze bewoordingen uitgeroepen: „Luistert, o gij volk Mijner kerk, zegt de stem van Hem, Die omhoog woont, en Wiens ogen op alle mensen zijn gericht; ja, voorwaar zeg Ik: Luistert, gij volk van verre; en gij, die op de eilanden der zee zijt, luistert te zamen.” (L. & V. 1:6 en 1.)

Deze veelzeggende woorden zijn van toepassing op de Aziatische landen: „Luistert, gij volk van verre; en gij, die op de eilanden der zee zijt, luistert te zamen.” (Cursivering van de schrijver van dit artikel.)

In de afgelopen twee jaren heb ik vier bezoeken aan deze Aziatische landen gebracht, en reeds eerder had ik die tweemaal bezocht als lid van de ministerraad der Verenigde Staten. Vaak heb ik aan deze profetische woorden moeten denken.

Ik heb aan die woorden „gij volk van verre” gedacht toen wij Thailand, Maleisië, Vietnam, Singapore, Indonesië, India en andere landen bezochten en mij door onze reisleider werd meegedeeld dat we zowel in oostelijke als in westelijke richting naar Salt Lake City konden terugreizen — „de afstand is in beide richtingen ongeveer gelijk.” Hieraan dacht ik toen ik de koning van Thailand een exemplaar van de brochure „Joseph Smiths getuigenis” ten geschenke aanbood — die was toen juist de vorige dag van de pers gekomen, en het was de eerste kerkelijke publikatie die in het Siamees (de taal van Thailand) is verschenen.

„... en gij, die op de eilanden der zee zijt, luistert te zamen.” Hoe vaak zijn deze woorden mij in de laatste twee jaar niet in gedachten gekomen! Zo hebben wij eens op een conferentie in het eilandrijk Japan, die door meer dan achthonderd jongeren werd bijgewoond, 125 persoonlijke getuigenissen aangehoord in een vier en een half uur durende getuigenisvergadering, die alleen werd besloten om een nog op het programma staande openbare vergadering tijdig te kunnen laten beginnen, terwijl er 85 jongelui overbleven die graag hun getuigenissen nog aan de voorgaande hadden willen toevoegen.

Voorts werden wij aan de woorden „eilanden der zee” herinnerd in april jl. tijdens de inwijding van het land Singapore, waar wij reeds een gemeente van ongeveer driehonderd zielen hebben en een nieuwe kerk in aanbouw is.

Weer dachten wij aan die woorden van de Heer „gij eilanden der zee”, toen wij Formosa bezochten en een districtsconferentie met ruim tweeduizend aanwezigen bijwoonden in Manilla in de Filippijnen (een volk van ca. veertig miljoen mensen, verspreid over zeventuizend eilanden.)

Nogmaals drongen de woorden „eilanden der zee” zich aan ons op, toen wij door vriendschappelijke leiders werden welkom geheten om het land van veertienduizend eilanden, Indonesië, in te wijden.

Verder blijkt uit een bezoek aan de leider van het vrije China en het toenemende ledental van de Kerk in Hongkong, Korea en elders, dat deze vriendelijke nederige en moedige mensen gehoor beginnen te geven aan de op-

roep van de Heer en dat men daarginds thans „te zamen luistert“.

Tot nu toe is er nog nimmer een tijd geweest dat de Kerk de kracht en de middelen had om met goed gevolg de Aziatische volken te kunnen bereiken. In de dienstregeling van de Heer is de deur nu geopend en dit is blijkbaar de tijd voor het werk in Azië. Elk bezoek is vruchtbaar en inspirerend geweest. Het werk breidt zich steeds uit en verdere uitbreiding is in het verschiet. In al die landen is de reusachtige groei een inspirerend verschijnsel — hier krioelt het van de mensen — bij honderden miljoenen — een derde van de wereldbevolking woont hier. Over 't geheel genomen zijn wij, uit een oogpunt van die vele miljoenen beziën, natuurlijk nog maar pas begonnen. In Japan is de Kerk heel behoorlijk gevestigd met twee zendingen en verscheidene districten, waarbij er weldra nog meer georganiseerd zullen worden. Er wonen bijna veertien miljoen mensen in de onmiddellijke omgeving van Tokio en Yokohama, waar wij goede leiders en een hechte organisatie hebben. Op 15 maart van dit jaar is daar een nieuwe ring georganiseerd.

Japan telt nu ruim twaalfduizend kerkleden. In Korea zijn er vierduizend, bijna zesduizend in de Filippijnen, omstreeks vierduizend in Hongkong en op Formosa nog meer. In Thailand, Singapore en Indonesië is een begin gemaakt. We hebben sterke gemeenten op Okinawa en er is ook een Vietnamese kern in de Kerk gekomen. Onze militairen in Korea hebben het fundament voor de Kerk aldaar gelegd en wanneer het in Vietnam eenmaal vrede wordt, zullen wij ook daar de weg bereid vinden voor de verspreiding der waarheid onder dat volk.

Onder al deze volken leggen mormoonse militairen de grondslag voor doeltreffend zendingswerk door vrienden onder de inheemse bevolking te maken en er enkele tot de Kerk te bekeren. Op onze laatste rondreis hebben wij zes vestigingen in Thailand bezocht. In Vietnam hebben wij drie goed functionerende districten voor de militairen.

Op 26 oktober 1969 werd het land Indonesië met zijn 130 miljoen inwoners voor de prediking van het Evangelie

Een jonge Japannese ouderling spreekt tijdens een avondmaalsvergadering

toegewijd. Er is daar een nieuwe zending gesticht met haar hoofdkwartier in Singapore.

Wij bouwen er flinke gemeenten op en zijn bezig de grondslag te leggen voor een geweldige uitbreiding van het zendingswerk in Azië. In 1969 werden daar al ruim 100% meer mensen gedoopt dan in het voorafgaande jaar en dit percentage blijft voortdurend stijgen.

Tot onze dringendste behoeften behoren gebouwen. In de hele Filippijnse Zending hebben wij bv. slechts één gebouw. Bouwterreinen worden momenteel aangekocht en plannen ontworpen voor de oprichting van meer kerkgebouwen in verschillende delen van deze gebieden.

Nog tijdens ons leven zullen wij ringen en bedehuizen zien verrijzen, er zullen talrijke bekeeringen komen, er zullen plaatselijke leiders van gezag en bekwaamheid opstaan, en wellicht zal er onder deze fijne mensen zelfs een tempel worden opgericht.

De vooruitzichten zijn hoogst bemoedigend. De Heer zent de nieuwe bekeeringen, de zendingen en de zendingspresidenten. Overal heerst er een optimistische geest onder deze nederige lieden, daar vooraanstaande mannen hun kameraadschappelijk de helpende hand toesteken en met hen willen samenwerken. Zo telt een kleine gemeente in Korea b.v. vijf hoogleraren onder haar 50 leden. Moge God deze talloze miljoenen in de Aziatische landen rijkelijk zegenen, dit uitgelezen „volk van verre, en gij, die op de eilanden der zee zijt,“ een volk dat „luistert te zamen“ naar de boodschap der zaligheid, afkomstig van Gods nederige dienstknechten, plaatselijke leden en zendingen gezamenlijk.

De Heer heeft immers Zelf via de profeet Joseph Smith verkondigd:

„En de waarschuwend stem zal tot alle mensen zijn gericht, bij monde van Mijn discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen.

„En zij zullen uitgaan, en niemand zal hen tegenhouden, want Ik, de Here, heb hun geboden.“ (L. & V. 1:4 en 5.)
Hiervan getuig ik nederig, in diepe dankbaarheid voor de zegen des Heren over ons werk in Azië en overal ter wereld.

Een pasgedoopt lid wordt tot een ambt in het priesterschap geroord.

AZIATISCHE ZENDINGEN

De Japanse Zending

door president WALTER R. BILLS

Aardrijkskundig gezien omvat onze zending de noordelijke helft van het hoofdeiland Hondo, waarop ook Tokio is gelegen, de grootste stad ter wereld met 12 miljoen inwoners, en het noordelijke eiland Hokkaido, waar een bijna uitgestorven volk woont, die de oorspronkelijke kolonisten van Japan zijn geweest, de blanke *Aino's*, waarvan sommigen blond haar en blauwe ogen hebben.

Wij hebben daar 6.697 leden en 17 georganiseerde gemeenten met 17 gebieden die door zendelingen worden bewerkt. Er zijn acht nieuwe kerkgebouwen gebouwd — vier in Tokio, en in Yokohama, Takasaki, Sapporo en Asahigawa ieder één. Bovendien bezitten wij nog zes andere gebouwen die tot bedehuizen zijn omgebouwd.

In onze oudere gehuurde gebouwen zitten de leden op stratotjes of kleine platte kussentjes. 's Winters wordt het in de noordelijke streken erg koud en dan moeten de leden dicht bij elkaar kruipen rondom kleine petroleumkachel. Op Hokkaido, dat vier gemeenten telt en drie gebieden waarin zendingswerk wordt gedaan, hoopt de sneeuw zich vaak op tot aan de onderste dakrand van het kerkgebouw.

Overal in onze zending moeten de leden doorgaans een half tot drie uur in beide richtingen reizen per ondergrondse, bus of trein, om de kerkdiensten bij te wonen. De vergaderingen wisselen elkaar af, zodat we de ene vergadering na de andere kunnen houden, wat meestal

het grootste deel van de dag in beslag neemt. Doopdiensten worden vaak 's zondagsmorgens vroeg gehouden, hetzij in zee, in de vrije natuur of in eigengemaakte doopvonten. Onder de leden vindt men mensen van allerlei slag, zoals verkoopleiders, ongeschoolde en geschoolde arbeiders, doktoren, tandartsen, en zelfstandige zakenlieden. Op het ogenblik hebben wij 181 zendelingen, en wel 159 ouderlingen en 22 zusters, waaronder 20 zendelingen van Japanse nationaliteit. In 1968 hebben wij 281 personen gedoopt en 710 in 1969. Voor 1970 hebben wij ons 2500 dopelingen ten doel gesteld.

Door het gehele oostelijke deel van onze zending begint de Kerk nu grotere bekendheid te krijgen, voornamelijk als gevolg van onze uitgebreide verkoopactie van het Boek van Mormon. In de eerste zes maanden van 1969 hebben wij 6.326 exemplaren verkocht en 48.147 in de laatste zes maanden. In 1970 hopen wij tussen de twee- en driehonderd duizend exemplaren te kunnen plaatsen. Verder hopen wij zes informatiecentra te krijgen, waar de Japanse versie van 's *Mensen zoeken naar het geluk* kan worden vertoond. Wij zijn van plan om in oktober 1970 voor de algemene conferentie twee vliegtuigen te charteren die dan rechtstreeks van Tokio naar Salt Lake City zullen vliegen. We gaan een grandioos jaar tegenmoet, vooral nu wij ons voorbereiden op de Expo 1970.

De Japans-Okinawase Zending

door president EDWARD Y. OKAZAKI

Onze zending staat ten dienste van omstreeks de helft van het grondgebied en de bevolking van Japan, of het halve eiland Hondo en heel Sjikokoe, Kioesjoe en Okinawa. In ons zendingsgebied wonen ca. vijftig miljoen Japanners. (Het totale inwonertal van Japan bedraagt honderdmiljoen.)

Merkwaardig genoeg schijnt de Japanse traditie en nationale godsdienst erop te wijzen dat de waarheden van het Evangelie eenmaal in dit land wortel hebben geschooten: (1) In het Shintoïsme hebben ze een ceremonie, waarbij ze dopen voor hun doden; (2) wanneer iemand sterft, verliest hij zijn aardse naam en geeft de priester hem een hemelse naam; (3) zij geloven dat zij voor hun voorouders moeten „werken“; (4) de Japanners geloven

in de patriarchale orde; (5) zij geloven in verbonden, en dat opoffering de zegeningen des hemels teweegbrengt; (6) de geschiedenis die wordt verteld van de schepping van Japan lijkt op het verhaal van de schepping der aarde.

In onze zending hebben wij 5.281 leden met 32 gemeenten, zes door zendelingen bewerkte districten en twee districten voor de militairen. Er zijn voor ons vier kerken gebouwd; elders huren wij gebouwen. Op het ogenblik hebben wij 191 zendelingen met volledige, en 18 met gedeeltelijke dagtaak. In 1969 hebben wij 613 mensen gedoopt en tot lid van de Kerk bevestigd.

Wij worden tegenwoordig door heel Japan overal goed ontvangen en onze vooruitzichten voor 1970 zijn zeer

gunstig, in het bijzonder met het oog op de Expo '70, de eerste wereldtentoonstelling die in Azië zal worden gehouden, en Osaka, waar deze zal plaatsvinden, ligt in ons zendingsgebied.

Het terrein van het paviljoen van de Kerk is voortreffelijk gelegen. Een van de Expo-beambten merkte onlangs op: „Hoe hebt u zo'n uitgezochte plaats kunnen krijgen? U moet wel een paar uitstekende connecties hebben gehad.“ Die hadden we ook! De Heer heeft ons geholpen!

Het paviljoen is gelegen aan de overzijde van de straat waardoor men het Japanse paviljoen verlaat; het ligt vlakbij het grootste kunstmatig aangelegde meer, waar de mensen zullen komen uitrusten en verkoeling zoeken, en het is maar één complex verwijderd van het grootste amusementsplein, waar de grootste en beste gratis voorstellingen gehouden zullen worden. Wij bereiden ons erop voor in die zes maanden tussen de vijf- en acht miljoen bezoekers te herbergen.

Het Eerste Presidentschap heeft de reproductie goedgekeurd van de film *'s Mensen zoeken naar het geluk* met Japanse acteurs en decors. Intussen zijn wij druk bezig te proberen de opzet van de zendingslessen te herzien, zodat deze beter zijn aangepast aan de cultuur van het

Japanse volk en de mensen dus meer aanspreken. Wij zijn tevreden over de resultaten van de nieuwe leer methode voor de Japanse taal die is bedoeld om de zendingelingen te leren zich binnen zes maanden verstaanbaar te maken.

In de loop van dit jaar zullen de heiligen een vliegtuig charteren om naar de tempel op Hawaï te reizen om daar hun begiftigingen, verzegelingen en patriarchale zegeningen te kunnen ontvangen.

Wij verwachten dat ons aantal opelingen in de naaste toekomst een hoge vlucht zal nemen en van een gemiddelde van negentien per maand tot 200 per maand zal stijgen. Ik heb het gevoel van iemand die staat te popelen in afwachting van een hoge golf die hem zal optillen om met zijn „surfboard“ door de branding te worden gesleurd. Wanneer de Expo wordt geopend, zal ons paviljoen de golfkruin zijn die ons tot halsbrekende snelheid zal aandrijven. We ploeteren nu wat we kunnen om ervoor te zorgen dat we de top van die grote golf te pakken krijgen. We willen straks heerlijk gaan varen en kunnen nu het zilte nat al proeven dat dan op onze lippen zal spatten.

Een gereedgemaakte kerk in de Filippijnen

Een ouderling geeft aan een groepje jonge Filippijners uitleg over een tentoonstelling

De Filippijnse Zending

door president PAUL S. ROSE

Het enige land in de Filippijnse Zending is de uit 7.000 eilanden bestaande republiek van de Filippijnen. Onze gemeenten en zendingelingen zijn verspreid van Laoo op het grote noordelijke eiland Luzon tot General Santos City op het zuidelijke Mindanao.

De zendingelingen komen in aanraking met allerlei dialecten — er zijn ongeveer 37 hoofddialecten en meer dan 60 minder bekende dialecten, maar als er van enige taal gezegd zou kunnen worden dat die algemeen gangbaar is, dan zou dat toch het Engels zijn. Dit is dan ook de taal waarvan de zendingelingen zich bij hun onderricht kunnen bedienen.

Wij hebben ongeveer 5.199 leden (waarvan er 1.351 in 1969 zijn gedoopt), verdeeld over 20 gemeenten en 19 groeperingen. Onze 179 zendingelingen zijn werkzaam in 35 steden. Wij hebben op de Filippijnen maar één kerk-

gebouw, en binnenkort zal er met de bouw van nog twee kerken worden begonnen.

Het Filippijnse volk is waarschijnlijk het meest vriendelijke en gastvrije volk op aarde. Ze zijn altijd hulpvaardig en ze lachen en wuiven je bij je nadering al toe. Sedert de tweede wereldoorlog hebben de Filippijners alle Amerikanen de bijnaam „Joe“ gegeven, in het bijzonder de zendingelingen. De kleine kindertjes zijn de lust van de zendingelingen en maken hun werk op warme dagen tot een waar genoegen. Ze lopen de zendingelingen overal na — ze tellen er soms wel 50 in hun gevolg.

Onze zendingelingen zijn het erover eens dat het nu al gemakkelijker is om exemplaren van het Boek van Mormon te plaatsen en mensen te vinden die belang in het Evangelie stellen dan een jaar geleden, en onze vooruitzichten voor 1970 zijn dan ook goed.

De Hongkong-Taiwan Zending

door president W. BRENT HARDY

Onze zending omvat het eiland Taiwan en de kolonie Hongkong. Taiwan heeft ca. 14 miljoen bewoners en Hongkong 4,5 miljoen. De zending heeft er 8.673 kerkliden, verdeeld over 31 gemeenten en drie districten. Wij hebben 148 zendelingen. Bij hun aankomst krijgen de zendelingen opdracht om hetzij Kantonees te leren, de taal die in Hongkong wordt gesproken, of Mandarijns, dat men op Taiwan gebruikt. Ook al zijn dit allebei Chinese dialecten, toch verschillen ze wel zoveel van elkaar dat men geen zendelingen over en weer kan overplaatsen van Hongkong naar Taiwan.

Op het ogenblik hebben wij drie kerkgebouwen van het voor ons gebruikelijke type, vier flatgebouwen waarvan wij een etage bezitten die tot kerkzaal is ingericht (vandaar dat wij er met de lift naar de kerk gaan), één omgebouwde particuliere woning en één kleine, uit een enkel vertrek bestaande kerkzaal; bovendien hebben wij voor 15 gemeenten gebouwen in huur. In beide zendingsgebieden wordt het Evangelie gunstig door de mensen ontvangen en wij verwachten dat het aantal dopelingen in 1970 het dubbele zal bedragen van dat van 1969. De positie van de Kerk is hier goed.

Taiwan, dat voorheen Formosa werd genoemd, heeft een bevolking van 14 miljoen zielen, waarvan er nu 4.500 lid van de Kerk zijn. De economische vooruitgang van dit land is indrukwekkend — het nationale jaarinkomen is sinds 1964 verdubbeld. Werkloosheid is er vrijwel onbekend en het platteland is met fabrieken bezaaid. Er zijn op Taiwan 78 zendelingen werkzaam. De kerkelijke organisatie op Taiwan is ongewoon, want hoewel dit eiland deel uitmaakt van een zending, lijkt het op een ring. Wij hebben er een presidentschap en een districtsraad, die de plaatselijke aangelegenheden van de Kerk moet behartigen en de leiders voorbereiden op de dag dat die de eerste Chinese ring zal worden.

Hongkong, gelegen aan de zuidoostkust van China, grenst aan de door de communisten beheerste provincie Kanton. Het heeft een oppervlakte van ± 640 ha. De Kerk breidt zich hier in snel tempo uit.

Ons voornaamste doel in het komende jaar zal zijn de plaatselijke leiderschap van de Kerk te versterken. Wij menen dat de heiligen hier geestelijk volwassen beginnen te worden en op weg zijn een geweldige bron van kracht te worden voor andere streken van Azië.

Een zendeling geeft een onderzoeker een brochure

Zuster Huang, een districts-zendelinge, wacht op het station te Kao Hsiung op haar nieuwe collega

De Zuidoostaziatische Zending

door president G. CARLOS SMITH, Jr.

Onze zending is op 1 november 1969 tot stand gekomen met Singapore als hoofdkwartier. De Zuidelijke Zending in het Verre Oosten werd de Hongkong-Taiwan Zending en de Zuidoostaziatische Zending. Wij omvatten het schiereiland Indochina met Vietnam, Thailand, Laos en Cambodja, de eilandenrepubliek Singapore, Indonesië, Maleisië, Birma, Nepal, India, Ceylon en Pakistan. In deze landen wonen omstreeks 975 miljoen mensen. Op het ogenblik begint het zendingswerk vooruitgang te maken in Zuid-Vietnam, Thailand, Singapore en Indonesië. (Op 5 januari 1970 begonnen zes ouderlingen te werken in Djakarta, waar wij verscheidene Indonesische leden hebben en ongeveer twintig blanke.)

Twee jaar geleden werden er zes ouderlingen naar Singapore gezonden om hier voor het eerst te gaan werken. Er zijn op het ogenblik 46 ouderlingen in Singapore en het ledental van de gemeente Singapore bedraagt 183.

In Bangkok (Thailand) hebben wij een Engelstalige gemeente van 225 leden en een Thailandse groep van 35 leden. In Korat (Thailand) hebben wij nog een inheemse

groep van ca. 30 leden. In Thailand zijn 30 zendelingen in vier steden bezig mensen tot de Kerk te bekeren. In Vietnam hebben wij drie door militairen gepresideerde districten. Onder de leden van de strijdkrachten hebben wij veelal groepen in plaats van gemeenten. In Saigon hebben wij echter één gemeente met 90 leden, grotendeels bestaande uit Vietnamezen en enkele beroeps-militairen uit de Verenigde Staten.

Het werven van nieuwe leden wordt in Singapore en Vietnam hoofdzakelijk in het Engels gedaan en in Thailand geschiedt dit in de landstaal; in Indonesië zal het zendingswerk meestal in het Indonesisch worden gedaan. Tot nu toe hebben wij nog geen kerkgebouwen, maar wel hebben wij in Bangkok een stuk grond aangekocht waar wij binnen een jaar een kerk hopen te bouwen.

De mensen in Azië zijn fijne, toegewijde leden. Dit geldt voor alle landen van onze zending, en de Heer heeft ons wel gezegd want wij hebben hier enkele zeer goede vrienden kunnen maken.

De Koreaanse Zending

door president ROBERT H. SLOVER

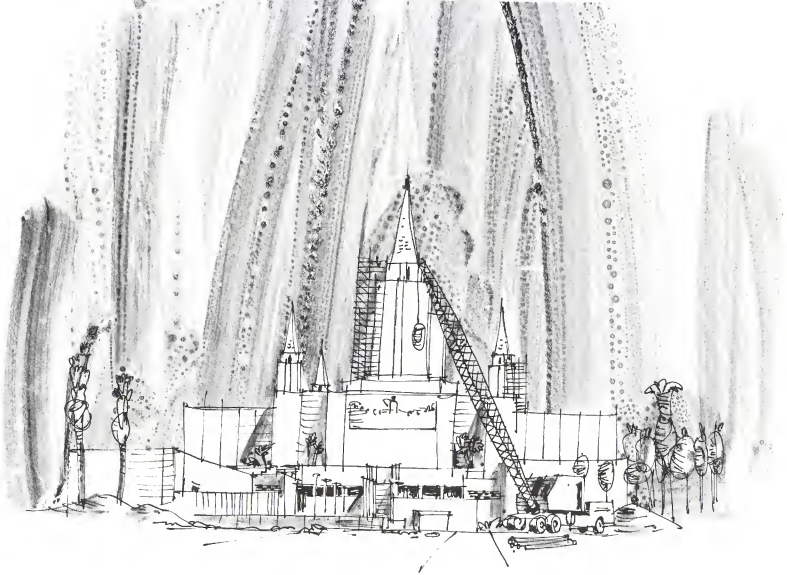
Op het ogenblik omvat onze zending de Zuidkoreaanse republiek, een land met 31 miljoen inwoners, waar wij ongeveer 4.000 leden hebben, met uitzondering van de mormoonse militairen en het Amerikaanse overheidsper-sooneel. Verdeeld over vier districten bevat de zending 16 gemeenten met ca. 100 zendelingen. Wij hebben drie kerkgebouwen, twee in Seoel en één in Poesan, waarmee wij ten eerste gebaat zijn en welke dienst doen als weg-wijzers voor onderzoekers en anderen. Verleden jaar hebben wij in totaal 450 mensen gedoopt.

Het aanzien van de Kerk in Korea is zeer goed, hoewel de Kerk hier pas 12 jaar vertegenwoordigd is. De zending is hier nu zeven jaar gevestigd. Desondanks is onze naam reeds door heel Korea verbreid door uitstekende persverslagen en reportages, uitgebreide voorlichting over de Kerk in de grote steden en de wekelijkse uitzen-

dingen van het Tabernakelkoor door een zendstation in Seoel.

Korea is een van de meest pro-amerikaanse landen ter wereld; Amerikanen en blijkbaar alles wat Amerikaans is — zijn zeer geliefd. Hieronder valt soms tevens de drang om Amerikaanse godsdiensten na te volgen. Van alle Aziatische landen heeft Korea het hoogste percentage christenen. De bevolking is echter zeer nationalistisch en de economie gaat er met grote sprongen vooruit.

In de Kerk zien wij ons voor de taak gesteld een sterke basis op te bouwen in het priesterschap. Wij hebben hier reeds vele opmerkelijk sterk in hun schoenen staande en goedonderlegde kerkleden. Er is voor ons in Korea een grootse toekomst weggelegd; inderdaad zien wij al uit naar de organisatie van een ring en in onze verstrekkende verwachtingen is er zelfs al sprake van een tempel.

Waarom wij tempels bouwen¹

door president DAVID O. MCKAY

Een van de voornaamste vragen die bijna overal ter wereld door verslaggevers worden gesteld luidt: „Waarom bouwt u tempels?”

De volgende vraag die ze dan stellen is: „Wat is het verschil met uw kerkgebouwen?”

Ze zijn altijd heel nieuwsgierig naar het antwoord op die eerste vraag. De leden van de Kerk weten wel dat het antwoord luidt dat een tempel wordt gebouwd voor het voltrekken van heilige verordeningen, geen geheime verordeningen, maar heilige.

Eén daarvan is de verzegeling van de echtvereniging tussen man en vrouw en het verzegelen van de kinderen uit vrijwel iedere intelligente verslaggever of onderzoeker, dat huwelijk, waardoor hun het recht wordt verleend om de economie gaat er met grote sprongen vooruit.

vooral wanneer hij of zij de waarheid inziet dat liefde, het goddelijkste kenmerk van de menselijke ziel, even eeuwig moet zijn als de geest zelf. Wanneer iemand sterft, zal die liefde blijven voortbestaan en standhouden, en indien het een vraagsteller betreft die in de onsterfelijkheid der ziel en in de blijvende aard van de menselijke persoonlijkheid gelooft, dan zal hij ook moeten toegeven dat liefde eveneens duurzaam is.

Hierop volgt logischerwijze nog een vraag: „Wie zullen

wij in de toekomstige wereld liefhebben?” Een Amerikaanse vrouw aan wie die vraag, samen met haar man, werd gesteld, antwoordde daarop: „Wij moeten iedereen liefhebben.” „Ja,” gaf ik ten antwoord, „hier moeten wij iedereen liefhebben. Dat is het gebod van de Heiland, nl. dat wij onze naasten moeten liefhebben als onszelf.” (Zie Mt. 19:19.)

Er wordt ons echter ook gezegd dat aardse zaken een zinnebeeld zijn van het hemelse, en ik stel me zo voor dat wij ginds in de geestenwereld, wanneer onze gedachten uit het voorbestaan ten volle zijn verenigd met de ervaringen die wij in de sterfelijkheid hebben gehad, onze geliefden zullen herkennen en hen daar evenzeer zullen kennen en liefhebben als hier.

Mijn vrouw draag ik meer liefde toe dan ik voor andere mensen kan opbrengen; ook mijn kinderen heb ik zeer lief. Degenen met wie ik intieme omgang heb gehad heb ik meer lief dan de mensen die ik niet ken. Ik kan sympathie hebben voor alle mensen en het verlangen koesteren hen te helpen, maar haar heb ik echt lief, aan wier zijde ik heb gezeten om te waken over een geliefde die op het ziekbed lag, en samen met wie ik een geliefde heb zien sterven. Deze ervaringen binden twee harten te zamen, en het is een heerlijke gedachte om te bedenken,

te onthouden en te koesteren da harten die aldus te zamen verbonden zijn niet door de dood te scheiden zijn. Het gewone huwelijk tussen twee mensen is tijdelijk van aard. Dit duurt op zijn langst totdat de dood het echtpaar scheidt, maar alleen in het Huis des Heren kan de verbintenis tussen man en vrouw en tussen ouders en kinderen voor tijd en alle eeuwigheid worden verzegeld. Daar wordt die plechtigheid immers voltrokken door hen die terdege en op de juiste wijze gevolmachtigd zijn om de Godheid te vertegenwoordigen en op te treden als vertegenwoordigers van onze Heer en Heiland Jezus Christus. Dat is een van de redenen waarom wij tempels bouwen.

De andere voornaamste reden is niet zo gemakkelijk te begrijpen. Sommige vraagstellers noemen dit pure fantasie, totdat ze even een vluchtige indruk krijgen van Gods rechtvaardigheid, als wij hun vragen: Dacht u dat een rechtvaardig God van mij zou vereisen mij aan bepaalde beginselen en verordeningen te onderwerpen om het koninkrijk Gods te kunnen binnengaan, en dat Hij u dan zou toestaan dit te betreden zonder dat u daaraan hoeft te voldoen?" Al wat wij te doen hebben is de wereld die vraag te stellen. Zij die onze Heer Jezus Christus aanvaarden als de Bewerker der zaligheid, zij die aanvaarden wat Hij heeft gezegd over de noodzaak van gehoorzaamheid aan bepaalde beginselen, zullen stellig toegeven dat iedereen zich aan zekere vastgestelde grondbeginselen moet houden, anders hoeft niemand daaraan te voldoen. Dat is duidelijk.

In de Heilige Schrift hebben wij bewijzen te over dat de Zaligmaker op één eeuwig plan heeft gedoeld. Toen b. v. Nicodemus, een lid van het Sanhedrin, Hem bezocht (een man die de Heiland blijikbaar had horen spreken, over Hem had gelezen en Hem waarschijnlijk was nagevolgd, gedreven door het verlangen te weten te komen wat die Man toch had dat de Sadduceeërs en de Farizeeërs niet bezaten), legde hij tegenover Jezus als volgt zijn getuigenis af: „Rabbi, wij weten, dat Gij zijt een Leraar van God gekomen; want niemand kan deze tekenen doen, die Gij doet, zo God met hem niet is.“ (Joh. 3:2.) Daarna ontspoon zich een gesprek, waarin vermoedelijk soortgelijke vragen voorkwamen als die ik heb genoemd. Zo zal Nicodemus ongetwijfeld hebben gevraagd: „Wat moet ik toch doen?" In antwoord op die vraag werd één van de opmerkelijkste uitspraken gedaan die wij in de Schriften hebben, nl.: „Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien.“ (Joh. 3:3.)

Een geestelijke geboorte is noodzakelijk, alvorens enig mens zelfs maar iets kan beseffen van het geestelijk leven dat Christus leidde en bezat. Nicodemus kon dat niet begrijpen. Hij legde het antwoord dat Christus hem gaf zo uit, alsof daarmee een lichamelijke geboorte werd bedoeld, en werd onmiddellijk geconfronteerd met de onmogelijkheid van de natuurlijke wedergeboorte van een volwassene. Daarna kwam er uit de mond van de Heiland een al even belangrijke uitspraak, nl.: „Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.“ (Joh. 3:5.)

Hoe moet het nu met uw roemrijke voorouders, die nooit

de naam van Jezus Christus hebben horen noemen? En die miljoenen dan, die gestorven zijn zonder zelfs ook maar van Zijn naam te hebben gehoord? Zij zijn evenzeer de kinderen van onze Vader als u en ik. Is het de daad van een liefdevol Vader om hen voorgoed uit het koninkrijk van God te verbannen, terwijl zij niet in de gelegenheid zijn geweest de naam van Jezus Christus te horen noemen? „Wij geloven, dat . . . alle mensen zalig kunnen worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie.“ (Het derde geloofsartikel.) Wij geloven ook dat zij die gestorven zijn zonder hiervan te hebben gehoord in de sterfelijkheid, in die andere wereld gelegenheid zullen krijgen het te horen. Dit wordt ons in het Nieuwe Testament gezegd. Waarheen ging de geest van Christus, terwijl Zijn lichaam in het graf lag? De apostel Petrus deelt ons mede dat Hij toen ging prediken tot de geesten die in de gevangenis waren, „die eertijds ongehoorzaam waren, . . . in de dagen van Noach, als de ark toebereid werd.“ (Zie 1 Pet. 3:20.) Zij die duizenden jaren geleden gestorven waren bestonden nog steeds, en het Evangelie werd hun gebracht, zoals het aan alle kinderen van onze Vader zal worden gebracht. Dat is nog een van de doeleinden van de tempel. U wordt in de gelegenheid gesteld de namen van uw voorouders te verzamelen en door plaatsvervangend te worden gedoopt, kunnen ook zij, evenals wij hier, leden worden van het koninkrijk Gods in die andere wereld.

Zij die de tempel betreden, moeten daar echter binnengaan voorzien van „aanbevelingen“, die inhouden dat zij ware christenen zijn, ware leden van de Kerk van Christus, dat zij eerlijk zijn tegenover hun medemensen, en dat zij leven in overeenstemming met de idealen van Christus' Evangelie.

Moge God ons helpen, opdat wij het allesomvattende herstelde Evangelie van Jezus Christus naar waarde leren schatten. Dit behelst een levensbeschouwing, en in onze tempels worden begiftigingen verleend, bij gehoorzaamheid waaraan de betrokkene (en dit is mijn getuigenis, want ik weet dat het zo is) van de meest zelfzuchtige, afgunstige, vijandige en hatelijke eigenschappen die op dierlijk niveau liggen, wordt gebracht tot het hoogste geestelijke peil en tot het koninkrijk van God.

Met heel mijn ziel bid ik dat alle leden van de Kerk met hun kinderen en kindskinderen mogen beseffen welke heerlijke waarheden er in het Huis des Heren worden aangeboden, en dat zij voldoende kracht mogen hebben om de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus, die eeuwig zijn en van toepassing op ieder levend mens, in praktijk te brengen door die geestelijke instelling aan te kweken, waardoor vrede op aarde en in de mensen een welbehagen zal worden teweeggebracht. (Zie Luk. 2:14.)

Uw koninkrijk kome

door ROY W. DOXEY

In oktober 1831 ontving de profeet Joseph Smith een openbaring die, mits ze door Gods heiligen werd opgevolgd, tijdelijk welzijn in dit leven teweeg zou brengen en geestelijke zaligheid in de toekomstige werelden.

De tekst waarop in dit Schriftgedeelte het zwaarste accent valt luidt: „Bereid de weg des Heren . . . maak u gereed voor (de komst van) de Bruidgom.” (L. & V. 65:3)

Hoe is dit doel, nl. te zijn voorbereid op de tweede komst van Christus, nu te verwezenlijken? In oude tijden had Daniël een droom over de koninkrijken der wereld en het „zonder handen” oprichten van het koninkrijk Gods in de laatste dagen; in 1831 heeft de Heer gezegd dat het koninkrijk Gods op aarde was. (L. & V. 65:2.) Dat koninkrijk is de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, „de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem,” bekleed met alle macht die noodzakelijk is om de mens zalig te maken. (Zie L. & V. 1:30.)

Overeenkomstig deze openbaring moet de mens „luisteren”, „bidden”, „verkundigen” en „zijn voorbereid”. (Zie L. & V. 65:1, 4 en 5.) Het kom hierop neer: Weest opmerkzaam, bidt, neemt deel aan het werk der zaligheid en weest voorbereid op die glorierijke dag waarop het koninkrijk der hemelen het koninkrijk Gods op aarde zal ontmoeten bij de wederkomst van Jezus Christus, m. a. w. het is de plicht van de mens om zich bij de ware Kerk aan te sluiten, opdat hij zalig moge worden. Gods medewerker moge zijn en opdat het koninkrijk voortgang moge vinden. (Zie L. & V. 23:7; 65:4.)

De uitdrukkingen „koninkrijk Gods” en „koninkrijk der hemelen” worden soms synoniem gebruikt, maar de Heer gebruikt ze ook in onderscheidende zin. Het koninkrijk Gods is „dat gedeelte van het koninkrijk der hemelen, dat tevoren op aarde gevestigd was als de Kerk van Jezus Christus,”¹ terwijl het koninkrijk der hemelen dat koninkrijk achter de sluier is, dat met de Kerk op aarde zal samensmelten, nl. „het letterlijke koninkrijk, dat alle nationale en rassenverdelingen te boven zal gaan en omvatten.”²

Men dient te bedenken dat volgens ouderling Talmage: „Het reeds op aarde gestichte koninkrijk Gods niet streeft naar tijdelijke overheersing der volkeren. Het tracht geen bestaande regeringsvormen omver te werpen; het maakt geen aanspraak op het uitoefenen van bestuur in aangelegenheden die tot de aardse overheden

behoren, behalve door de mensen juiste beginselen bij te brengen en te trachten hen ertoe te bewegen overeenkomstig de beginselen van de ware regering te leven, voordat het koninkrijk der hemelen zal komen en op aarde gevestigd zal worden met een Koning aan het hoofd; doch wanneer Hij komt zal Hij heersen en regeren, want dat is Zijn recht.”³

Bent u voorbereid?

„Moge het koninkrijk Gods daarom voortgaan. . .” opdat de duizendjarige regering van de Meester een aanvang moge nemen. De grote vraag is maar of wij, die inzicht hebben in hetgeen er te gebeuren staat voordat die tijd aanbreekt, al dan niet het onze willen bijdragen tot het voortgaande werk van de Heer. Hij heeft gezegd dat Hij Zich een volk zal verwekken dat Hem in gerechtigheid zal dienen; het is dan ook voor ieder lid van de Kerk van belang zich te bevinden onder hen die zijn voorbereid. Hoe moeten wij ons echter op deze gezegende tijd voorbereiden? Er worden vier punten aangeduid. Wij moeten nl.:

1. Luisteren naar en acht slaan op de geboden van de Heer, want Zijn stem is van omhoog vernomen, en Hij heeft mensen gemachtigd om in Zijn naam te handelen. (Zie L. & V. 1:17 en 18; 65:1) Dit houdt in dat wij ons dienen te houden aan de verbonden die wij bij de doop en in de heilige tempels hebben gesloten.
2. Nederig bidden om kracht, opdat wij de vijand van de waarheid zullen kunnen overwinnen en toenemen in geloof. (Zie L. & V. 1:19—23.) Een lid van de Kerk dat veel bidt en dat het getuigenis van Jezus heeft ontvangen, zal uitzien naar Zijn komst in heerlijkheid. (Zie L. & V. 45:39.)
3. Werken aan de opbouw van Zion. Behalve dat men door de Heilige Geest „wedergeboren” moet worden, opdat men door zijn leven anderen tot voorbeeld moge dienen, is iedereen verplicht om een actief lid van de Kerk te zijn en Zion te helpen vestigen. (Zie L. & V. 6:6 en 7; 38:40; zie ook Alma 5:14—31.)
4. Op alle eventualiteiten zijn voorbereid. (Zie L. & V. 65:5.) In deze dagen, waarin de moed de mensen begeeft en de tekenen van de nadering van de komst des Heren legio zijn, is de volgende raadgeving van president Joseph F. Smith wel heel toepasselijk:
. . . Wij behoren zo dicht bij de Heer te leven, zo nederig

De eeuwige vraag naar meer

door RICHARD L. EVANS

*Moge het koninkrijk Gods daarom voortgaan,
opdat het koninkrijk der hemelen moge komen.*

L. & V. 65:6

van geest te zijn, zo volgzzaam en plooibaar onder de invloed van de Heilige Geest, dat wij in staat zullen zijn de zin en de wil van de Vader te kennen ten aanzien van ons als mensen en als ambtsdragers in de Kerk van Christus, en wel onder alle omstandigheden. Wanneer wij dan zo leven dat wij de influisteringen van die kleine, zachte stem van Gods Geest kunnen horen en verstaan, laat ons dan doen wat die Geest ons ook moge voorschrijven, onbevreesd voor de gevolgen daarvan. Het doet er niet toe of hetgeen wij doen naar de zin is van kritische mensen of van de vijanden van het koninkrijk Gods, of niet. Is het wel in overeenstemming met de wil des Heren? Is het te verenigen met de geest van het geweldige werk van de laatste dagen, waarbij wij zijn betrokken? Heeft het kennelijk ten doel de zaak van de Kerk te bevorderen en deze op aarde te versterken? Als dit de strekking van ons streven is, laat ons dan voortgaan op die weg, onverschillig wat de mensen er ook van mogen zeggen of denken.

Er bestaat een gezegde dat duidt op een zeker onderwerp, nl.: „de eeuwige vraag naar meer.”¹ Wie heeft er ooit gehoord van iemand die gelukkig was, terwijl hij nooit voldaan kon zijn, maar altijd en eeuwig naar meer verlangde, meer sensatie, meer bevrediging van zinnelijke genotzucht, meer macht, meer bezittingen? Sommige mensen stellen alles in het werk om te trachten allerlei begeerten te bevredigen die toch onbevredigd blijven. Er zijn mensen die eisen stellen en wanneer deze dan worden ingewilligd, gaan ze nog meer eisen stellen. Er zijn gemeenten die steeds meer verlangen — grotere omvang, meer met andere gemeenten vergelijkbare ruimte, maar intussen worden hun problemen voortdurend ingewikkelder. Vaak doet zich daarbij een geest van vergelijking en rivaliteit met anderen gelden, die er op aandringt dat de curve, de grafiek of tabel alsmaar omhoog moet. Dit is best als er een goede zaak mee wordt gediend, maar als men nooit voldaan is, ook nadat het doel is bereikt, kan ook dit enkel neerkomen op de eeuwige vraag naar meer. Ook wanneer men al meer gemak en gerief heeft dan koningen vroeger konden krijgen, bestaat er vaak nog die vraag naar meer. Misschien is dit alles tenslotte een kwestie van een innerlijk evenwicht, van tevredenheid, een doel in het leven en gemoedsrust, vermengd met een beetje heilzame ontevredenheid om ons actief te houden, steeds lerend, strevend, producerend, maar wij mogen niet zo maar onbepert steeds meer verlangen, zonder innerlijke vrede of eigenlijk levensdoel. „Al het goede der aarde komt ons niet meer ten goede dan wat wij ervan kunnen gebruiken,” heeft Daniel Defoe eens gezegd, „en van al wat wij bijeenvergaren mogen, kunnen wij slechts zoveel genieten als wij gebruiken kunnen, en meer niet.” Dat de menselijke behoeften in zekere zin altijd onverzadigbaar zijn behoort tot hetgeen vooruitgang mogelijk maakt, maar als wij drinken zonder onze dorst te lessen, als wij hollen en vliegen zonder te weten waarom, dan zijn wij misschien alleen maar bezig de eeuwige vraag naar meer na te jagen. Bij al ons jachten, streven en strijden, geve God ons dankbaarheid, evenwichtigheid en gezond verstand, een degelijk gevoel voor waarden, innerlijke vrede en een eerlijke waardering van ons levensdoel.

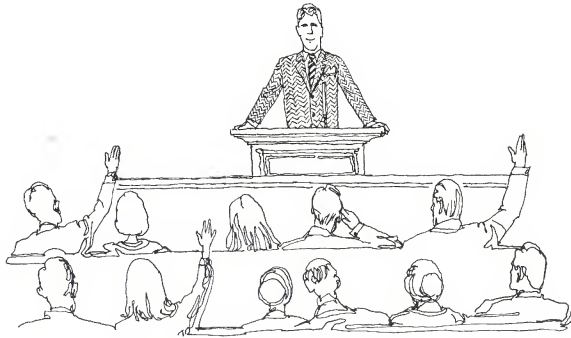
„Het gesproken woord” van het Tempelplein, uitgezonden op 30 november 1969 via de KSL en CBS.

¹ Carnegie Quarterly Bulletin, deel XVII, No. 3.

¹ James E. Talmage, *De Artikelen des Geloofs*, blz. 364.

² Idem, blz. 363.

³ Roy W. Doxey, *The Latter-day Prophets and the Doctrine and Covenants*, deel 2: Deseret Book Company, Salt Lake City, Utah, 1964, pag. 368.

Het wordt zo langzamerhand een oud toefje als een spreker in een avondmaalsvergadering vraagt of alle bekeerlingen hun hand willen opsteken. Zij wier ouders geen lid van de Kerk waren voldoen dan plichtmatig aan dit verzoek, terwijl die wel in de Kerk geboren een tikje zelfvoldaan zitten rond te kijken. Dan vraagt de spreker: „Wanneer zullen degenen die hun hand niet hebben opgestoken nu eens tot bekering komen?“

Dit trucje heeft nog net genoeg schokeffect behouden om vrijwel ieders aandacht te verkrijgen en als men daar dan vlug profijt van weet te trekken, heeft dit tot gevolg dat een paar aanwezigen althans het probleem van hun eigen en elke nieuwe generatie nog eens zullen onderzoeken, nl. de

Persoonlijke bekering

door SAMUEL L. HOMES

Hoewel door de herstelling van het Evangelie wanbegrippen over de christelijke kerk uit de weg zijn geruimd, is het niet gemakkelijk zich te vrijwaren voor opvattingen, zelfs over bekering en het geloof waarop deze berust, die een veilige haven blijken te zijn waarin men zich kan onttrekken aan de beproevingen van zelfstandig handelen en het aanvaarden van de eigen verantwoordelijkheid. In het verleden meenden vele christenen dat bekeerd zijn betekende dat men afdoende en definitief behouden was als Gods uitverkorene. De bekering was voor hen veeleer een toestand dan een proces, een prestatie in plaats van een leidraad tot een rechtvaardige levenswijze. Bij anderen lag het voornaamste accent op het deelnemen aan zekere plichtplegingen uitgaande van de instelling (met name de kerk), die het voorrecht om hieraan deel te hebben kon verlenen, onthouden, ontnemen of bedingen. Het woord „bekering“ heeft voor allen die zich christenen noemen nog steeds niet één exclusieve, vaststaande betekenis.

Als het echter zo is dat men pas zalig wordt naarmate men kennis verwerft¹ en dat de mens gestraft wordt voor zijn eigen zonden alleen,² en dat ook degenen die kennis bezitten zich telkens weer moeten bekeren,³ dan moet bekering een doorlopend proces zijn, een steeds toenemende groei. Als de vrije wil een levensbeginsel is, moet onze bekering grotendeels afhankelijk zijn van ons eigen

geweten en de door ons overwogen beslissingen. Als het Evangelie op liefde berust, dan vereist die bekering een gewetensvol gebruik van onze geestelijke krachten bij toepassing van de beginselen van het Evangelie. Als deze gevolgtrekkingen deugdelijk zijn, dan wordt geen mens tegen zijn wil bekeerd en staat de mogelijkheid van bekering open voor iedereen die het Evangelie hoort.

Als ik een poging zou doen om een korte definitie van dit begrip te geven door de uitdrukking „volwassen bekering“ te gebruiken, dan bedoel ik daarmee het door middel van studie en ervaring verwerven van een persoonlijke kennis van onze verhouding tot God, waarbij wij de geestelijke begrippen en methodes leren ontdekken die aan die verhouding eigen zijn en daar gebruik van maken. Dit onderzoek is misschien voorafgegaan door een geleide of door anderen veroorzaakte toename van geloof, maar er komt een dag waarop een mens alleen moet neerknielen en om persoonlijke zekerheid moet vragen. Wij kunnen de bijeenvergaarde schat aan godsdienstige kennis, de inspiratie van profetieën, geboden, beloften en geestelijke gaven wel als een liefleukoos bezit bewaren en aan anderen doorgeven, maar toch moet dit alles, evenals al wat aan het verleden is ontleend, opnieuw door ons worden verworven en ervaren om ons persoonlijk eigendom te worden. Die schat blijft misschien alleen maar een curiositeit als ze niet door een

vonkje heilig vuur tot leven wordt gewekt, nl. door onze persoonlijke overtuiging en overgave. Deze overtuiging is een voortbrengsel van de gave des Heiligen Geestes die in ons werkt naarmate wij ernaar streven en haar laten begaan.

Ongetwijfeld werkt de Heilige Geest ook in op kinderen en zelfs door middel van hen, maar wanneer ons verstand en gemoed die onbehouden, opstandige, twijfelende en beproevende periode doormaakt die wij de puberteit noemen, dan moeten wij komen tot een nieuw besef van de realiteit van geestelijke krachten.

Het bekeringsproces kan op elke willekeurige leeftijd beginnen (of eindigen). In onze kinderjaren is het over het algemeen aan anderen ontleend en afhankelijk van anderen. Kinderen aanvaarden iets gemakkelijk op gezag. Dit geldt evenzeer voor een inwijding in geestelijke zaken als voor hun stoffelijke behoeften. Verzorging en veiligheid zijn de prijs van gehoorzaamheid waard. In dat stadium kan men te gemakkelijk iets inprenten. Dit onderricht heeft zijn waarde, daar ze hierdoor de waarde van een erfdeel leren kennen en men ze bepaalde methodes bijbrengt. Er schuilt ook een gevaar in, nl. dat die afhankelijkheid bestendig wordt en het verlangen naar persoonlijke ondervinding zwakkt.

Bij het voortschrijden van de puberteit met haar tegenstrijdige belangen en opstandigheid tegen elke vorm van gezag, is de door de ouders geboden veilige zekerheid, waar zij gehoorzaamheid tegenover moeten stellen, niet meer zo verkieselijk. Heilige familiebanden worden tot het uiterste op de proef gesteld wanneer het intellectuele en emotionele onafhankelijkheidsgevoel in botsing komt met het ouderlijk en kerkelijk gezag. Dan wordt het kinderlijke teniet gedaan, zoals Paulus het opvatte. (Zie I Kor. 13:11). De tijd voor de „volwassen bekering“ is dan aangebroken in het kader van het rijpingsproces van kind tot volwassene. Deze woorden doelen juist op die beslissende leeftijdsgroep.

De Deense mysticus Kierkegaard heeft eens geschreven:⁴

„De hoogste menselijke passie is het geloof, en in dit opzicht begint geen enkele generatie op een ander punt dan de voorafgaande; elke generatie begint weer helemaal van voren af aan; de volgende generatie komt geen stap verder dan de vorige, althans voor zover deze haar roeping trouw is gebleven en haar plicht niet heeft verzaakt.“

Phillips Brooks⁵ heeft het heel eenvoudig gesteld:

„Er is een eerste en een tweede geloof. Het eerste is het gemakkelijke, traditionele geloof uit de kinderjaren, van anderen overgenomen, aanvaard omdat het nu eenmaal behoort tot de tijd en het land waarin je opgroeide. Het tweede geloof is de persoonlijke overtuiging der ziel.“

Iedere nieuwe generatie ziet zich gesteld voor de taak dat „tweede geloof“ te verkrijgen, d.w.z. als volwassene te worden bekeerd en alles wat hieruit voortvloeit vrijwillig op zich te nemen. Wordt die taak verzuimd, dan zal de dag komen dat het napraten van geliefkoosde frazen en het steunen op de ervaring van anderen als zinloos overbord wordt geworpen. Weliswaar kan de periode van

het nakomen van godsdienstige plichten onder de druk van maatschappelijke en familieverbanden worden verlengd, maar dit is dan een loze vorm die niet door persoonlijke overtuiging wordt geschaagd. Hoogst zelden is er sprake van een overweldigende geestelijke verlichting, maar dit soort bekering is toch niet voor de meeste mensen weggelegd. Het schijnt wel zo te zijn dat wonderbaarlijke manifestaties van rechtstreekse openbaring blijven voorbehouden aan hen die geroepen worden zware lasten te dragen. Zelfs dan is bekering nog een proces van vallen en opstaan, zoals Petrus heeft ondervonden. Voor de meesten van ons is er alleen de verzekering dat het mogelijk is een rustig, gestadig groeiend persoonlijk geloof aan te kweken subtiel en heimelijk ontkiemend als een zaadkorrel. De resultaten van een dergelijk proces kunnen worden waargenomen door een blik te slaan op het degelijke, evenwichtige leven van onopvallend, maar zichzelf gelijkblijvend en betrouwbaar dienstbetoven van hen op wie de Heer in Zijn Kerk voortdurend reket. Dit is de groep die ik de *proefondervindelijken* zou willen noemen, de mensen die de uitnodiging om te bidden, te zoeken en te kloppen hebben aanvaard. Alvorens de door hen gevolgde methode nader te bespreken moeten wij twee aan elkaar verwante, doch ongelijkssoortige groepen van gelovigen onderscheiden.

Tot het ene uiterste behoren die mensen, die bekering of een getuigenis van de waarheid van het Evangelie, zoals het meestal wordt genoemd, opvatten als een beperkt, bijna meekundig te bepalen begrip. Het is een overtuiging die, omdat ze als een heilig huisje wordt beschouwd, niet af en toe wordt blootgesteld aan de vuurproef van een herwaarderung. Deze mensen zijn oprecht en trouw in hun geloof, maar bekrompen in hun omgang met anderen en kleinburgerlijk in hun denken. Hun belezenheid en gedachtenwereld blijven beperkt tot hetgeen noodzakelijk is om hun opvattingen precies zo te bewaren als toen deze voor het eerst werden verworven. Bij hen kan het geloof berusten op één enkele gebeurtenis, waardoor zij een bevredigende zekerheid hebben verkregen. Hun geest wordt niet meer door nieuwsgierigheid aangedreven om zich te wagen aan strenge vergelijkingen met andere godsdiensten of het verkrijgen van historisch inzicht. Het zijn brave lieden, die geen mens kwaad doen, maar ze neigen tot een starre, zelfgenoegzame, in zichzelf gekeerde levenshouding. De grootste moeilijkheid is voor hen dat ze geen vat hebben op jonge mensen.

Dan bestaat er nog een ander uiterste, een groep mensen in wie de opstandige reacties van de puberteit onnodig lang zijn blijven hangen. Zij waren niet voorbereid op de stormaanval van het onderricht van de geleerden dezer eeuw. Evenals de voorgaande groep zijn ze geneigd zich al te zeer te verlaten op hetgeen hun van hogerhand wordt voorgedraaid, maar zij erkennen een andersoortig gezag. Ze zijn al heel gauw bereid alles aan te nemen wat door een doctor in de wijsbegeerte wordt onthuld (zelfs al behoren ze niet tot zijn leerlingen), maar de realiteit van godsdienstige bevindingen trekken zij in twijfel zonder die werkelijk op de proef te stellen. Vele

tot deze groep behorende mensen schijnen zich te willen afzetten tegen de beperkingen en de onbuigzame strengheid van de hiervoor besproken groep. Misschien zijn ze ethisch en conciliëntius van opvatting en dikwijls zijn ze wetenschappelijk onderlegd of zijn het degelijke zakenmenen. Op godsdienstig terrein ontbreekt het hun echter aan het zelfbedwang dat nodig is om zichzelf binnen de invloedssfeer van de Heilige Geest te brengen. Daar zij die invloed niet kunnen begrijpen, zijn ze er bang voor omdat ze deze als een inbreuk op het redelijk verstand beschouwen, of ze ontkennen gewoonweg het bestaan daarvan. Ze hebben zich niet gerealiseerd wat Immanuel Kant beseftte ⁶, nl.:

„Er is een grens waar het intellect tekort schiet en ons in de steek laat, en dit is de grens waar vragers aangaande God, vrijheid en onsterfelijkheid in ons opkomen.“

Nu wij deze beide uitersten hebben omschreven, willen wij eens nagaan wat zij doen die bereid zijn de proef op de som te nemen. Met deze aanduiding wil ik niet zeggen dat het dilettanten zijn die maar wat met verschillende godsdiensten spelen. Ik bedoel dat zij even stelselmatig en vol vertrouwen streven naar godsdienstige ondervinding en verlichting als zij elk ander doel zouden nastreven. Zij verwachten een geestelijke kracht te ontwikkelen, en dat doen zij dan ook, precies zoals ze ieder ander vermogen zouden ontwikkelen, nl. door te handelen overeenkomstig de wetten of regels waardoor dit wordt beërst. Zo weten zij b.v. dat het gebed niet enkel een middel is om een overtuiging en een overgave teweeg te brengen, maar om in verbinding te blijven met de uiteindelijke bron van alle geestelijke kracht. Ze beseffen waartoe gezag dient en brengen dit in evenwicht met de behoefte aan persoonlijke navraag en het vormen van een eigen mening. Zij hebben de moeilijke stap van kinderlijk geloof naar volwassen bekering welovervorgen genomen, daarbij terecht rekenend op de door de Heer beloofde hulp. Ze zien in dat het geloof van tweeledige aard is, nl. dat het niet alleen een toevlucht is, maar ook een kracht die hen aandrijft om ten volle aan het maatschappelijk leven deel te nemen. Het aspect van het geloof als heiligdom wordt aanschouwelijk voorgesteld in de 23ste Psalm. De Heer wordt tot een bolwerk in de dag der benaauwdheid, zoals een van de oude profeten heeft gezegd. Het andere aspect van het geloof blijkt duidelijk uit de opdracht van de Zaligmaker om heen te gaan en alle volken te onderwijzen. (Zie Mt. 28:19.)

De proefondervindelijke methode, nl. te leren geloven door eigen ervaring, werd door de Heiland voorgeschreven toen Hij de mensen vermaande te bidden, te zoeken en te kloppen. (Zie Mt. 7:7—11.) Zo heeft Hij ook eens gezegd, toen de Joden zich verwonderden over Zijn wijsheid en Hij hun ten antwoord gaf dat Zijn leer de Zijne niet was, maar „Desgenen die Hem gezonden had“: „Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekenen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelfen spreek.“ (Zie Joh. 7:14—17.) In een hedendaagse openbaring komt in de beloften nog duidelijker tot uitdrukking welke resultaten er behaald kunnen worden door middel van het leerproces van godsdienstige activiteit, waar wij lezen:

„Voorwaar, aldus zegt de Here: Het zal geschieden, dat een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroept, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoudt, Mijn aangezicht zal zien, en weten, dat Ik ben.“

„Want indien gij Mijn geboden onderhoudt, zult gij van Zijn volheid ontvangen, en in Mij worden verheerlijkt, zoals Ik in de Vader ben verheerlijkt; daarom zeg Ik u: Gij zult genade op genade ontvangen.“ (L. & V. 93:1 en 20.)

Al deze beloften zijn gegeven voor voorwaarde van daden, en die daden zijn op zichzelf al een leerproces.

De aansporing om als volwassene tot bekering te komen door een vrije keuze te doen houdt niet in, dat men nu al wat men in het verleden geloofd en geleerd heeft moet verwerpen, maar dat men zich dit persoonlijk eigen moet maken totdat men er zozeer mee vertrouwd raakt dat de geestelijke kracht die door persoonlijke ervaring wordt ontwikkeld volgens rechtvaardige beginselen kan worden bestuurd en aangewend. Deze beheersing te verkrijgen is een levenslang streven. In het ene levensstadium te geloven is nog maar een voorbereiding en een voorspel op het geloof in een ander stadium. De moeilijkste taak is wellicht het ontvankelijk blijven voor onderricht. Wij moeten altijd bedenken dat gelovig zijn niet betekent dat men nu wel kan ophouden met leren of experimenteren. Het steeds voortgaande karakter van bekering blijkt ook uit de smeekbede van de vader van die door toevallen geteisterde jongen, die de apostelen niet genezen konden. Toen de jongen bij de Heiland werd gebracht, sprak Hij:

„Zo gij kunt geloven, alle dingen zijn mogelijk dengene, die gelooft. En terstond de vader des kinds, roepende met tranen, zeide: Ik geloof, Heere! kom mijn ongelovigheid te hulp.“ (Mk. 9:23 en 24.)

Zo is het ook met de meesten van ons.

Bekering is niet vaststaand en definitief. Wij hebben op een gegeven ogenblik een bepaalde mate van geloof, maar in de toekomst zullen wij een groter geloof nodig hebben. Het grote gebied dat ongelooft heet, hebben wij nog niet tot een gebied van geloof gemaakt; hierbij hebben wij hulp nodig. Het geloof voert ons mee naar dat gebied en schenkt ons het vermogen om betekenis en bedoelingen te onderkennen en vooruit te lopen op wat nog niet aantoonbaar is. Langzamerhand beginnen wij misschien de werkelijkheid te ontdekken van onze verhouding tot God en dan vindt ergens onderweg onze bekering plaats zonder dat wij ons er onmiddellijk van bewust zijn.

¹ Zie L. & V. 130:19.

² Zie het tweede geloofsartikel.

³ Zie L. & V. 29:49.

⁴ Klerkegaard, Soren Aabye — Deens filosoof (1813—1855).

⁵ Brooks, Phillippe — Amerikaans Episcopale bisschop (1835—1893).

⁶ Kant, Immanuel — Duits filosoof (1724—1804).

Het lied van Peter

door LUCILE C. READIN

Peter keek om zich heen in de vreemde ziekenhuiskamer. Dit was de eerste nacht van zijn leven dat hij niet bij zijn vader en moeder was en hij was bang, ook al hadden de verpleegsters beloofd dat ze dicht bij hem zouden blijven. Ook de dokter was bijzonder vriendelijk geweest. Hij had een hele tijd met Peter zitten praten en geprobeerd in een taal die voor een kleine jongen begrijpelijk was uit te leggen wat hij precies van plan was te doen bij de operatie die Peter de volgende morgen vroeg zou moeten ondergaan.

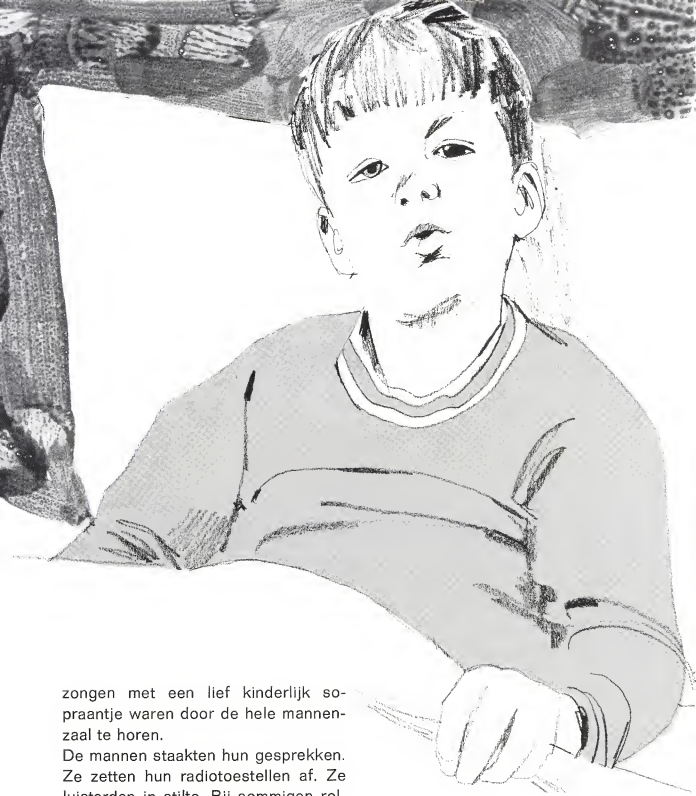
Het was een groot ziekenhuis, maar toch was het boordevol zieke mensen. Het enige bed dat er voor Peter over was stond in een klein kamertje aan het eind van de mannenzaal. De gedachte aan al die zieke mannen in de grote zaal vlak buiten zijn deur was angstaanjagend. Hij wilde niet gaan huilen en even wist hij eigenlijk

niet wat hij doen moest. Toen trok Peter het beddelaken op tot aan zijn kin en begon uit alle macht te bidden dat hij op de een of andere manier zich niet meer zo verschrikkelijk bang en eenzaam zou hoeven voelen.

Toen Peter klaar was met zijn gebed, kwam hem een lied in gedachte, dat hij vaak met zijn vriendjes in de zondagsschool had gezongen en dat zo begon: „Jezus mint mij, 'k weet het zeker . . .“

Die woorden hadden Peter altijd een prettig gevoel gegeven, maar vanavond hadden ze zo'n bijzondere betekenis voor hem, dat hij dacht uit elkaar te zullen springen als hij ze niet zou uiten. Hij begon te zingen, eerst heel zachtjes, maar toen met steeds meer enthousiasme.

Een zuster die de deur passeerde hoorde een helder stemmetje steeds harder gaan zingen bij het koor van het bekende liedje. De woorden, ge-

zongen met een lief kinderlijk sopraantje waren door de hele mannenzaal te horen.

De mannen staakten hun gesprekken. Ze zetten hun radiotoestellen af. Ze luisterden in stilte. Bij sommigen rolden de tranen over hun wangen, toen zij die troostende verzekering van een kleine jongen hoorden: „Jezus mint mij . . .”

Toen Peter uitgezongen was, kroop hij lekker diep onder de dekens, draaide zich om in zijn bed en ging slapen. Nu was hij niet bang en niet eenzaam meer.

Een ochtend voor een wonder

door MARGERY S. CANNON en
LURENCE G. WILKINSON

De jonge Joseph Smith was vol verwachting, toen hij een bebost gebied niet ver van zijn ouderlijk tehuis betrad. Hier onder en tussen de bomen was de vroege voorjaarslucht nog koeler dan elders, maar Joseph scheen dat niet te bemerken. Na twee jaren vol onrust en beroering was hij tot een besluit gekomen. Hij wist nu wat hem te doen stond. Hij had het immers letterlijk zo in zijn bijbel gelezen, in het eerste hoofdstuk van Jakobus: „Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere . . . en zij zal hem gegeven worden . . .” Nu ging hij bidden om God te vragen bij welke kerk hij zich moest aansluiten. Waarom had hij daar niet eerder aan gedacht? Die woorden dreven hem voort. Hij was verlangend om op de bepaalde

plaats te komen die hij in gedachten voor zijn gebed had uitgezocht. Toen hij de plek had bereikt, stond hij even stil en keek eens om zich heen. Hij wilde graag alleen zijn wanneer hij tot zijn Vader in de hemel sprak. Hij bemerkte dat de zon al op was. Het zonlicht overspoelde de boomtoppen en ging vandaar omlaag, zodat het kleine stukjes met bladeren bedekte bosgrond verlichtte. Enkele minuten tevoren had de lente nog overal om hem heen gezongen, maar in dat bepaalde stukje bos was elk geluid plotseling verstomd en het was er stil. Zelfs het gezang van de vogels klonk gedempt. Zo was het toen op die prille voorjaarsmorgen in 1820 de veertienjarige Joseph Smith in de bossen neerknielde om te bidden. Hij had zich altijd dicht bij zijn

hemelse Vader gevoeld, maar nog nooit tevoren had hij hardop gebeden. Op dat ogenblik scheen dit echter de juiste manier van bidden te zijn.

Nauwelijk was Joseph begonnen, toen er iets onheilspellends gebeurde. Een dichte, benauwende duisternis pakte zich rondom hem samen. Hij hield zijn adem in. Een gevoel van angst doorstroomde hem. Was het dan verkeerd om aan God te vragen wat predikanten hoorden te weten? Wanhopig worstelend trachtte hij verder te bidden. Toen was het alsof tegelijk met die duisternis iets boosaardigs hem aangreep en hem met zoveel kracht vasthield dat hij niet kon spreken. Joseph trok zijn gebogen hoofd dieper tussen zijn schouders en sloeg zijn armen stevig om zijn middel. Hij voelde zijn eigen lichaam trillen onder zijn handen. Hij dacht dat hij tot de ondergang was gedoemd.

Al zijn krachten inspannend om het kwaad dat hem bedreigde van zich af te werpen, probeerde Joseph weer te bidden en wanhopig riep hij de hulp van zijn hemelse Vader in.

Opeens begon het licht te worden en even plotseling verliet hem die boze macht. Omhoog kijkend zag Joseph een wonderlijk helder licht, zelfs nog stralender dan de zonneshijn. Verblind door die schitterende glans bracht hij zijn handen aan zijn voorhoofd om zijn ogen te beschutten. De lichtkolom daalde geleidelijk neer en verguldde alles bij zijn aanraking. Eerst meende Joseph dat het licht

vast en zeker de boomtakken zou verbranden, maar dat deed het niet. Toen het licht tenslotte op Joseph bleef rusten, vervulde de warmte ervan hem met een gevoel van onuitsprekelijke blijdschap.

Op datzelfde moment, terwijl het licht op hem rustte, zag Joseph twee Wezens boven hem in de lichtkolom staan. Hij wist dat dit hemelse Wezens moesten zijn.

Een van Hen sprak hem aan en zei: „Joseph, dit is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!” (J. S. 2:17.)

In diepe verbazing besefte Joseph wat hier gebeurde. Dit was werkelijk zijn hemelse Vader, Die daar vóór hem stond. De Ander was Jezus Christus.

Joseph was zo overweldigd dat hij geen woord kon uitbrengen. Hun stralende majesteit vervulde hem met zo'n eerbied en ontzag dat hij er geen woorden voor had.

Terwijl hij naar het tafereel daar voor hem keek, zag hij tot zijn verwondering dat God geen kracht was zoals electriciteit of magnetisme, zoals vele predikanten hadden gezegd. Hij kon zien dat de mensen die op aarde waren naar het beeld van de hemelse Vader waren geschapen. Hij sprak tot hem zoals mensen zouden spreken. En nooit zou iemand meer kunnen zeggen dat God een verre figuur was, Die zich niet om Zijn kinderen op aarde bekommerde. Daar was Hij dan, in al Zijn heerlijkheid vóór Joseph staande, in antwoord op zijn gebed om hulp.

In gedachten formuleerde Joseph de vragen die hij zou stellen. Durfde hij dat wel? Eigenlijk was het misschien aanmatigend . . . Dan dacht hij weer tot wie anders hij zich dan kon wenden. Als hij naar de ene kerk ging

werd hem gezegd dat die goed was en alle andere kerken verkeerd — als hij naar een andere kerk ging, kreeg hij hetzelfde te horen. Om zijn gedachten tot rust te brengen had Joseph goddelijke hulp nodig. Het was voor hem van het hoogste belang te weten welke kerk gelijk had. Dit was zijn kans. Natuurlijk moest hij het vragen. De vragen ontvielen hem als vanzelf:

„Welke van al die kerken is de ware? Bij welke kerk moet ik mij aansluiten?” (Zie J. S. 2:18.)

Het was Jezus Die antwoordde. Hij gebod Joseph zich bij geen enkele kerk aan te sluiten. Hij deelde hem nog vele andere dingen mede.

Joseph wist niet hoe lang hij met de Heiland had gesproken. Hij was zich niet bewust van het verstrijken van de tijd, maar toen de lichtkolom begon te verbleken waren de hemelse Wezens verdwenen.

Joseph keek daarna om zich heen, naar de wirwar van takken boven zijn hoofd en naar de lichtgroene bladeren, blinkend van nieuwigheid. Het leek bijna alsof hij dat plekje in het bos nog nooit eerder had gezien. Hij scheen verrast dat het hem zo bekend voorkwam. Toen keek Joseph neer op zichzelf, naar zijn handen en zijn kleren. Ook hij bleek niet te zijn veranderd.

De jonge Joseph Smith was er niet zeker van dat hij alles begreep wat hem die morgen in de bossen was overkomen, maar hij bewaarde de herinnering daaraan als een kostbaar kleinood in zijn hart. Toen hij uit de bossen kwam en de zonneschijn in wandelde, wist hij dat hij nooit meer dezelfde zou zijn.

Copyright 1970 „The Children's Friend”

Bea's eerste gebedje

door MARGARET IPSON KITTO

Bea vlijde zich dicht tegen moeder aan. Wat zat ze hier lekker op moeders schoot. Dit vond Bea altijd de fijnste tijd van de dag. Dit was haar eigen apartje met moeder en daarvan was elke minuut voor Bea een genot.

Bea was een klein meisje dat de hele dag druk bezig was geweest. Er is voor een vierjarig kind zoveel te doen. Ze had met haar pop gespeeld. Ze had op haar driewieler gereden. Ze had gestoeid met oude Kroes, buurmans hond. Ze had pappa geholpen de tuin te besproeien. Zij en Marja, haar beste vriendinnetje, had-

den een kasteel in het zand gebouwd. Ook had ze nog een hele poos, wel bijna een minuut lang, in het gras gelegen en de lange groene sprietten haar tenen en oren laten kietelen.

Nu was de drukke dag voorbij, en Bea zat op haar lievelingsplaatsje. Ze had een lekker warm badje gehad, ze had haar mooie blauwe nachtponnetje aangetrokken en zat nu heel knusjes op moeders schoot om een babbeltje te maken.

Iedere avond praatten moeder en Bea met elkaar over de dingen die in de loop van de dag waren gebeurd. Ze lachten bij de herinnering aan de pret die ze hadden gehad en glimlachten wanneer ze dachten aan de prachtige natuur daarbuiten, waarin Bea had gespeeld. Vaak zei moeder tegen Bea: „Wat is de hemelse Vader toch goed dat Hij ons zoveel geeft om ons blij te maken. Laten we bedenken dat we Hem hiervoor danken moeten als wij ons gebed doen.“

Vandaag had Bea zoveel spannende avonturen beleefd. Had moeder alles wel gezien? Had ze gemerkt hoe dapper Bea was geweest toen ze met oude Kroes aan het spelen was? Wist moeder al dat er verscheidene nieuwe knoppen zaten aan de kleine plantjes bij de achterschutting? Bea en pappa hadden ze gevonden toen ze de tuin hadden besproeid.

En dan dat zandkasteel! Had moeder dat prachtige zandkasteel wel gezien? Moeder verzekerde Bea dat ze het had gezien en dat ze evenveel had genoten van elke belevenis van die dag als haar kleine meisje.

„Laat ons niet vergeten onze Vader in de hemel voor al die heerlijke dingen te danken,“ bracht moeder Bea in herinnering.

Toen voelde Bea hoe moeders armen haar vaster omklemden. Dit speciale pakkerdje betekende altijd dat het „babbeluurtje“ voorbij was en dat ze nu samen bij Bea's bedje zouden neerknielen om tot de hemelse Vader te bidden. Moeder sprak dan altijd het eerst de woorden van het gebed uit en dan zei Bea ze na, maar vanavond, toen Bea aanstalten maakte om van moeders schoot af te springen, drukte moeder haar tegen zich aan en zei: „Bea, ik heb je nu een hele tijd geholpen je gebedje te doen. Ik geloof dat je nu wel groot genoeg bent om alleen tot de hemelse Vader te bidden.“

Daar keek Bea van op.

„Je weet toch hoe je moet beginnen,“ zei moeder.

Bea knikte van ja.

„We hebben samen gepraat over de dingen waarvoor je dankbaar bent,“ vervolgde moeder, „en je weet ook wel om welke zegeningen je graag zou willen vragen.“

Weer knikte Bea met haar hoofdje.

„En,“ zei moeder, „denk eraan dat wij altijd bidden in de naam van Jezus Christus.“

Bea gleed van moeders schoot af en knielde neer aan moeders knie. Ze keek omhoog in moeders glimlachende gezicht en sloot haar ogen. Bea's stemmetje klonk zacht en rustig. „Onze Vader in de hemel, dank U voor al het plezier dat ik vandaag heb gehad. Zegen . . . mamma en pappa . . . en . . . zegen mij. In de naam van Jezus Christus, Amen.“

Bea's ogen straalden toen zij ze opendeed.

„O moeder,“ riep ze uit, „ik vind het zo fijn om helemaal alleen mijn eigen gebedje te doen.“

De invloed van de mormoonse militairen in Azië

door W. BRENT HARDY

Een hogepriester, die als commandant van een eskader gevechtshelicopters op zijn tweede dienstreis in Vietnam was, schreef onlangs het volgende: „... maar toch, mogelijk dank zij de invloed van onze conferentie, voel ik nu meer dan ooit een verwantschap met deze mensen, hetzij vriend of vijand. Ik hoop dat eens de dag moge komen dat ik hun het leven kan brengen in de vorm van de waarheden van het Evangelie, in plaats van hen de dood in te jagen.“ Deze opmerking geeft de geest en gevoelens weer die onze mormoonse militairen in Azië bezielen. Van de met ijs bedekte bergen van Korea, door geheel Japan, Okinawa, Formosa en de Filippijnen tot aan de dampende oerwouden van Vietnam en het uitgestrekte grondgebied van Thailand, zijn honderduizenden Amerikaanse militairen gestationeerd. Onder hen bevinden zich ca. zes- tot zeventienduizend mormoonse militairen.

De door hen geleverde bijdrage is in historisch opzicht die geweest van een voorloper, een Elias, voor de stichting van georganiseerde gemeenten, districten en zendingen. De Kerk in Japan, die pas na de tweede wereldoorlog daar tot bloei is gekomen, heeft in de loop der jaren duizenden mormoonse militairen met hun gezinnen naar dat land gebracht.

Deze zelfde opeenvolging van gebeurtenissen heeft zich in Korea herhaald. Tijdens de Koreaanse oorlog hebben mormoonse militairen het licht van het Evangelie gebracht in het leven van geestdriftige en invloedrijke mannen. Zo werd de weg geëffend voor de vestiging van een succesrijke zending in dat aloude land. Een nieuwe zending, de Filippijnse, die nu een van de snelst groeiende zendingen van de Kerk is geworden, is op soortgelijke wijze ontstaan. Op Formosa hebben enkele hier en daar verspreide mormoonse militairen hulp en aanmoediging

verschafd en door middel van hun geloof en gebeden het werk aldaar in zijn aanvangsstadium bevorderd.

Door heel Azië hebben zij een tweeledig rol gespeeld. In het begin was dit de voorbereiding; toen er meer stabilisatie optrad zorgden zij voor ervaring en leiding om de nieuwe plaatselijke leiders terzijde te staan. In Thailand is het zo gegaan dat de zendelingen daarheen zijn gezonden om er werkzaam te zijn op verzoek van een groep militairen.

Hetzelfde patroon schijnt op het ogenblik tevoorschijn te komen uit de puinhopen van Vietnam. Hoewel het contact van de militairen met de Vietnamezen uit veiligheids oogpunt zeer beperkt is, wordt hun invloed toch gevoeld. In Saigon heeft een gemeente van de Kerk ca. 60 Vietnamezen en 40 Amerikaanse leden, terwijl er iedere maand meer bijkomen. Naarmate de strijd in Vietnam in hevigheid afneemt, zal de vrije omgang met het Vietnamese volk toenemen en daarmee ook de gelegenheid om de boodschap van Christus ingang te doen vinden. Er wordt op het ogenblik drukwerk in de Vietnamese taal vervaardigd ter bevordering van dit streven.

De invloed van de mormoonse militairen in Azië blijft niet beperkt tot de bevolking van deze landen. De militaire dienst en het milieu waarin zij daardoor komen te verkeren stelt de leden van de Kerk voor harde feiten en moeilijke beslissingen. De invloeden van thuis en van hun familieleden worden dan vage stemmen uit een ver verwijderd verleden. De manschappen moeten de zelfgenoegzame loomheid van het gezapige „huisbakken mormonisme“ van zich afschudden en kiezen wie zij willen dienen. Het stemt tot dankbaarheid dat velen deze crisis in hun geestelijk leven het hoofd bieden met een steeds groter wordende getuigenis en een sterk verlangen om

Geheel links: Joseph McPhee, de vorige president van het Districts Vietnam-Zuid, vertrekt per heli-copter om afgelegen militaire groepen te bezoeken. De andere foto's laten militairen zien tijdens een districtsoorienteering in Vietnam en militairen die met een vrachtauto naar het front terugkeren.

zichzelf verder geestelijk te ontwikkelen. Wanneer zij dan zichzelf en de betekenis van het Evangelie hebben gevonden, krijgen zij het verlangen om anderen daar deelgenoot van te maken. Dan zien zij zichzelf in een nieuw perspectief. Hun leven krijgt een andere instelling. Hun doelstellingen worden duidelijk omschreven. Ook al is de situatie waarin zij zich bevinden onaangenaam en zijn hun plichten vreed, zij komen dit alles te boven met een duidelijke vastberadenheid om meer ten volle te worden wat zij feitelijk zijn, nl. zonen van God.

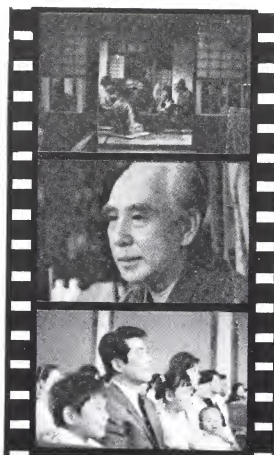
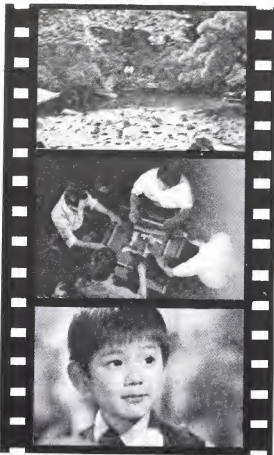
Er wordt in Vietnam geen vergadering gehouden zonder dat iemand zijn waardering en liefde uitspreekt voor zijn vrouw en kinderen en zich tegelijkertijd wijdt aan de taak een betere man en vader te worden. Een jongen die in het verleden een „halfslachtige“ mormoon is geweest ontdekt een nieuwe zin in zijn lidmaatschap van de Kerk en begint te sparen om na zijn diensttijd op zending te kunnen gaan. De overtreder bekeert zich en staat de Heer opnieuw toe hem te zegenen. Iemand die een kameraad in de strijd verliest ziet zijn eigen leven in een nieuw perspectief en besluit om het zinvoller te maken. De oorlog is afschuwelijk, verkwistend en ongelukkig, maar het verdriet dat erdoor wordt veroorzaakt, wordt enigszins verzacht door de zegening die eruit voortvloeit als wij zien hoe uit het puin van het morele en materiële verval dat de strijd tot gevolg heeft, betere mannen verrijzen, vervuld van geestelijke kracht en vastberadenheid.

De Kerk wordt, waar dat mogelijk is, onder de militairen georganiseerd in gemeenten, en elders in groepen. Alleen in Vietnam zijn reeds 60 tot 70 georganiseerde groepen, verdeeld in drie districten. Over elk district presideert een districtspresidentschap en een districtraad. Het is een getuigenis op zichzelf om te zien hoe de Heer mannen van formaat voor dit districtleiderschap ter beschikking heeft gesteld: voormalige bisschoppen, leden van ringpresidentschappen, leden van bisschappen, leden

van de hoge raad, hogepriesters en anderen met grote ervaring op dit gebied. De groepen worden geregeld bezocht door leden van de districtsraden. Waar zulks mogelijk is wordt aan huisonderwijs gedaan en in geval van een vijandelijke aanval wordt een extra bezoek gebracht. Er wordt regelmatig voor bevorderingen in het priesterschap gezorgd en er worden tempelaanbevelingen verstrekt. Er is voor nagenoeg elke mormoonse militair die naar Azië is uitgezonden wel een gelegenheid om actief en dienstbaar te zijn.

Dit artikel over de invloed van de mormoonse militairen in Azië zou niet volledig zijn als er geen melding werd gemaakt van hun bijdrage tot de zichtbare groei van de Kerk. Door geheel Azië heen zijn reeds kerken gebouwd of in aanbouw met de financiële steun en de lichamelijke arbeid van de militairen. Door hun toedoen stellen zij mensen met zeer beperkte financiële hulbronnen in staat de voordelen te genieten van een kerkgebouw. In Vietnam geven vele militairen een maand soldij aan het bouw- en zendingsfonds voor Vietnam. Door deze zelfde vrijgevigheid wordt de bouw van lokaliteiten in alle in Azië gevestigde zendingen bevorderd. Aldus wordt er door de mormoonse militairen in materiële opzicht en in de vorm van talloze persoonlijke daden van naastenliefde bijgedragen tot het stoffelijk welzijn van de Kerk in deze tijd en ter voorbereiding op de toekomst.

Alleen zij die aanwezig zijn geweest in een conferentie met vier- of vijfhonderd mormoonse militairen, zo uit de modder, de nattigheid en de ellende van de oorlog in de rimboe en ze hebben horen zingen: „En sterven wij, alvorens wij daar te zijn...“ kunnen de rijkdom van ziel, de diepe overtuiging en de bron van vertroosting aanvoelen, die het naleven van het Evangelie met zich meebrengt. Het getuigt van het geloof en getuigenis van deze grote mannen van de Kerk als men ze hoort zingen: „... Alles wel, alles wel.“ ○

De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over

DOELSTELLINGEN

Jaren geleden heeft president Oscar A. Kirkham, een lid van de Eerste Raad van Zeventig en een van de grootste vrienden van de jeugd die de Kerk ooit heeft gekend, eens verteld hoe zijn vader het uitdunnen van lange rijen suikerbieten interessanter maakte en het vermogen van de uitdunners om langer en sneller te werken deed toenemen. Hij zette eenvoudig op verschillende afstanden paaltjes langs de rijen. Zodra de jonge arbeiders die paaltjes bereikten, staakten ze even het werk voor een korte rustpoos, een slok limonade of misschien een hard stuk suikergoed. Er was altijd een doel, een paaltje in het zicht als de jonge arbeiders langs die lange, lange rijen keken.

Wij hebben allemaal zo'n doel nodig om naar toe te werken. Er moeten jaren voorbijgaan voordat wij enkele van onze doelstellingen hebben bereikt, zoals het verkrijgen van de nodige opleiding om een goedbetaalde betrekking te krijgen of ons voor te bereiden op het stichten van een gelukkig mormoons gezin. Doelstellingen maken onze dagelijkse bezigheden interessanter en levendiger en geven ons bovendien de richting aan die wij moeten volgen om de voornaamste levensdoeleinden te kunnen verwezenlijken. De aansporing die jonge mensen in het leven nodig hebben is erg afhankelijk van het nastreven van de juiste doelstellingen op kortere en langere termijn. Door een bepaalde taak goed te verrichten krijgen ze er meer belangstelling voor en worden vervuld van het vaste voornemen om in de klas een goed cijfer te behalen. Als ze hun best doen in de klas wordt hun belangstelling gewekt om straks bij het verlaten van de school een goed indexamen te doen en dan te zijn voorbereid op een baantje of een ander alles-overkoepelend levensdoel.

Waar wij het eerst aan moeten denken bij het vaststellen van een doel is het beramen van een plan waar wij ons aan moeten houden. Waar moeten we beginnen — met dat deel van het leven dat wij het heden noemen? Met dagelijkse doelstellingen? Met doelstellingen die wij aan het eind van ons aardse leven bereikt moeten hebben? In elk levensstadium zal een bruikbaar doel onze aandacht in de eerste plaats moeten richten op het eindresultaat. Doelstellingen op korte termijn zijn gemakkelijker te beramen en misschien ook gemakkelijker na te streven, maar als ze van enige waarde willen zijn,

moeten ze duidelijk leiden tot het uiteindelijke resultaat van ons totale levensplan. Het aardse leven is een reis in de eeuwigheid. Het nu behoort ook bij die eeuwigheid. Op die tocht hebben wij geen blijvende bestemming. In de eerste plaats moeten wij dan ook onze doeleinden op langere termijn vaststellen. Waar willen wij de eeuwigheid graag doorbrennen? Met wat voor mensen willen wij daar omgaan? Aan welke werkzaamheden zouden we graag willen deelnemen? Zouden wij graag willen leven in de tegenwoordigheid van God de Vader en van Jezus Christus, de meest welwillende en verheerlijkte Wezens in het heelal? Ja, zullen wij zeggen. Dan moeten we dus dagelijks, maandelijks en jaarlijks doeleinden vaststellen die tot die blijde toestand in de eeuwigheid zullen leiden. Enkele van deze doelstellingen zijn bv. de zorg voor ons lichaam, de ontwikkeling van onze talenten, het verwerven van de bekwaamheid om ons aardse werk te doen en de kennis die noodzakelijk is om van het leven te kunnen genieten.

Als jongemannen vastbesloten zijn hun roeping in het priesterschap eer aan te doen en jonge vrouwen het vaste voornemen hebben zich voor te bereiden op een gelukkig huwelijk en moederschap, dan zijn dit doelstellingen die alle andere doeleinden omvatten die door onze jonge kerkliden kunnen worden nagestreefd. Hierdoor zal elk waardig en rechtvaardig streven in dit leven zinvol worden en blijvende voldoening schenken.

Doelstellingen zijn het best te verwezenlijken wanneer de betrokkene deze voor zichzelf bepaalt. Wij moeten streven naar hetgeen wij zelf bereikbaar achten en niet naar wat anderen ons voorschrijven. Wij moeten ieder voor zich onze eigen doeleinden vaststellen, omdat wij allemaal verschillende sterke en zwakke punten hebben. Bij hetgeen wij ons ten doel hebben gesteld moeten wij onze krachten ten volle aanwenden om onze zwakheden te overwinnen en onze sluimerende vermogens zoveel mogelijk tot ontwikkeling te brengen. Er zijn mensen die naar een kunstacademie gaan, terwijl ze op de technische hogeschool behoorden te zijn. Sommigen willen graag leraar worden, terwijl ze thuishoren in het zakenleven. Dit brengt ons tot een tweede overweging bij het bepalen van doelstellingen, en wel, hoe doen wij dit? Zoals reeds aangeduid, bepalen wij eerst onze eeuwige doeleinden. Daarna stellen wij de tussenliggende

doeleinden vast, zoals die welke wij moeten bereiken om onze opleiding te voltooien, ons op een zending voor te bereiden, een bepaald slag huwelijkspartner te zoeken en ons een tempelhuwelijk waardig te maken. Deze doelstellingen voor de jongelui in de tienerleeftijd moeten dan weer worden onderverdeeld in jaarlijkse doelstellingen, persoonlijke doelstellingen en die doeleinden die wij voor onszelf moeten vaststellen om dat hoogst belangrijke tiental jaren van ons leven tot een goed einde te kunnen brengen.

Alle jongelui die lid van de Kerk zijn moeten de Leer en Verbonden lezen, en wel in het bijzonder Afdeling 132. In deze afdeling vinden wij de grondslag, waarop alle doelstellingen moeten berusten als ze aan hun opzet willen beantwoorden. De Heer zet hier uiteen dat ons hoofddoel moet zijn een waardig leven te leiden, zodat wij het nieuw en eeuwig verbond van het huwelijk kunnen ontvangen. Jonge mensen die zich voorbereiden op het

eeuwig huwelijk hebben twee beloften: Zij kunnen voor tijd een eeuwigheid als man en vrouw met elkaar verenigd blijven en zij mogen een eeuwig koninkrijk van familieleden voortzetten.

In de hele wereld zijn geen andere mensen die zo'n heerlijke belofte hebben ontvangen. De Heer heeft gezegd: „Deze belofte is ook aan u, want gij zijt uit Abraham, en de belofte werd aan Abraham gedaan; en door deze wet duren de werken van Mijn Vader voort. . .“ (L. & V. 132:31.)

Alleen door het bepalen van juiste doelstellingen en door te weigeren onder welke omstandigheden dan ook daarvan af te wijken, kunnen wij terugkeren in de tegenwoordigheid van onze Eeuwige Vader en onze Zaligmaker, en wordt ons gewaarborgd dat wij de zegeningen van eeuwig leven en bevordering tot de hoogste heerlijkheid deelachtig zullen worden, zegeningen die bestaan uit eeuwigdurende vreugde. ○

Gezamenlijke opzeggingen voor 2 augustus 1970.

De navolgende teksten dienen door de leerlingen van de leergangen 11 en 17 in de maand juli 1970 uit het hoofd geleerd te worden, en gezamenlijk opgezegd in de zondagsschooldienst van de vastendag in augustus.

Leergang 11:

„De Vader heeft een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens; de Zoon eveneens, maar de Heilige Geest heeft geen lichaam van vlees en beenderen, doch is een persoon van geest. Indien dit niet zo ware, kon de Heilige Geest niet in ons wonen.“

— L. & V. 130:22.

Leergang 17:

„Want gelijk de hemelen hoger zijn dan de aarde, alzo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen, en Mijn gedachten dan ulieder gedachten.“

— Jesaja 55:9.

AVONDMAALSOPZEGGINGEN

Avondmaalsopzeggingen voor juli 1970

Senior-zondagsschool

„Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien.“

(Mt. 5:8.)

Junior-zondagsschool

„Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen.“

(I Ne. 3:7.)

DELMAR H. DICKSON

Beginnelsen waardoor men zich bij godsdienstige verering laat leiden

door de algemeen superintendent David Lawrence McKay

Toen Mozes het brandende braambos naderde, werd hem bevolen zijn schoenen uit te trekken. Nog steeds ondoken miljoenen mensen zich van hun schoeisel wanneer ze heilige plaatsen betreden. Wij zouden er allemaal aanstoot aan nemen als wij een man met zijn hoed op een kerkgebouw zagen binnengaan. Toch betoont een man op sommige plaatsen juist eerbied door zijn hoed te dragen. In bepaalde kathedralen moest een vrouw tot voor kort altijd een hoofddekseel dragen. Dit zijn allemaal gebruikelijke vormen om eerbied te betonen op heilige plaatsen. Dit alles kan er toe bijdragen de eerbiedige sfeer te bevorderen, maar het heeft geen enkele waarde als de kern van ware verering ontbreekt. De Samaritaanse vrouw aan de bron dacht slechts aan uitwendige vormen toen ze vroeg of het juist was op de bergen te aanbidden, zoals de Samaritanen, of in de tempel, zoals de Joden deden. Zoals zo dikwijls, veronachtzaamde de Heiland de vorm en drong in zijn antwoord direct tot de kern van de zaak door. „De ure komt” sprak Hij, „en is nu, wanneer de ware aanbidders den Vader aanbidden zullen in geest en waarheid . . .” (Joh. 4:23.)

Het eerste grondbeginsel van godsdienstige verering is: *Aanbidding van een hoger wezen berust op godsdienstige gedachten. Het is een uiting van geestelijk leven.*

Wat heeft de Heiland hiervan gezegd? Dat wij in de geest moeten aanbidden. Onze aanbidding wordt dus beheerst door geestelijke gedachten. Om in onze daden als Christus te worden, moeten wij eerst innerlijk aan

Hem gelijk worden. Telkens wanneer wij oneerbiedig optreden zien kunnen wij er wel zeker van zijn dat er een oneerbiedige gedachte aanwezig is. Om de daad te kunnen veranderen, moeten wij eerst de gedachte veranderen. In plaats van uit te varen tegen oneerbiedige mensen, moesten wij hen liever inspireren om in hun hart het koninkrijk Gods te zoeken, de Zaligmaker in hun leven welkom te heten en zich in Zijn huis te gedragen zoals ze dit ook zouden doen in de woning van hun beste vriend. Met zulke gedachten komt het onvermijdelijk ook tot eerbiedige daden. President David O. McKay heeft eens gezegd: „Aan eerbied en ordelievendheid ligt het beginsel van zelfbeheersing ten grondslag. Hij citeert Ruskin², die schreef: „Eerbied is de meest verheven staat waarin een mens in deze wereld kan leven.” „Eerbied,” zo vervolgt hij, „is een teken van kracht en oneerbiedigheid is een van de stelligste blijken van zwakheid. Iemand die de spot drijft met heilige zaken zal het nooit ver brengen. De fijnere bindingen van het leven moeten geëerbiedigd worden, anders zullen ze weldra in de dag der beproeving worden afgezworen.”

Toen de Heiland na Zijn opstanding met die beide discipelen op de weg naar Emmaüs wandelde en hen tenslotte verliet zonder Zijn identiteit te hebben onthuld, zeiden zij tot elkander, beseffende hoe dicht zij bij de Heer waren geweest: „Was ons hart niet brandende in ons?” (Luk. 24:32.) Wanneer wijzelf op de zondagsschool of in de avondmaalsvergadering een godsdienstige ervaring

hebben gehad, kunnen wij dan ook niet zeggen: „Was ons hart niet brandende in ons?“

Het tweede beginsel van godsdienstige verering is: *Een heilige plaats helpt ons onze gedachten op God te richten.*

Ik wil nu niet terugkomen op die Samaritaanse vrouw om uit te maken of de bergen en de bossen beter geschikt zijn om God te aanbidden dan tempels. Waar het om gaat is dit: Het is gemakkelijker om eerbiedig te zijn als de hele omgeving bijdraagt tot bevordering van die eerbied, dan in een sfeer van vrolijkheid en wereldsgezindheid, drukte en lawaai.

De Heiland ging de woestijn in om er veertig dagen in godsdienstige overpeinzing door te brengen, en later beek Hij de berg der verheerlijking. In Zijn uur van doodsoord wilde Hij alleen zijn in de hof van Gethsemane, waarbij Hij Zijn gebed tot Zijn Vader in de hemel opzond. Elia zocht een spelonk op, waar hij de kleine zachte stem kon horen boven de bliksem, het vuur en de donder uit. De profeet Joseph Smith ging het heilige bos in.

Onze kerken worden voor ditzelfde doel gebouwd en ingewijd. In zekere zin is elk van deze gebouwen een heilig bos, waar wij bijeen kunnen komen, het ruwe gedruis en geratel van de wereld buiten kunnen sluiten en ons kunnen verenigen in gemeenschappelijk gebed. Beseffen wij wel dat wanneer wij tijdens het plechtige voorspel vóór de kerkdienst met degene die naast ons zit in gesprek zijn, wij misschien bezig zijn iemands godvruchtige gedachten te verstoren? Gepraat en aanbedding kunnen in de kapel niet samengaan. Het één sluit het ander uit.

Toen ik als jongen in het oude kerkje van Huntsville zat, keek ik altijd naar een plaat aan de muur, waarop stond vermeld: „Dit is het huis des Heren.“ Wij zouden er allemaal goed aan doen dat opschrift in ons hart te bewaren: Dit is het huis des Heren. In zekere zin is dit kerkgebouw voor ieder van ons een heilig bos. Wij hebben geen marmere tempel of fraaie kathedralen nodig. Onze nederigste behuizen kunnen als zodanig dienst doen. Juist onze geestelijke instelling heiligt deze plaats. Het kerkgebouw is ingewijd om God te aanbidden, maar wij behoren onszelf evenzeer toe te wijden voor die aanbedding als onze gebouwen. Alleen dan kan de Geest van onze hemelse Vader in ons hart komen en tot ons spreken als de kleine zachte stem die tot Elia sprak.

Het derde beginsel van godsdienstige verering is dit: *Al wat er in de eredienst wordt gedaan bevordert of verstoort de eerbiedige sfeer.*

De gang van zaken in de zondagsschooldienst heeft zich in de loop van de laatste vijftig jaar zodanig ontwikkeld dat indien de leiders zich erop voorbereiden en ervoor zorgen dat zij die er een aandeel in vervullen goed voorbereid zijn, een gevoel van eerbied hier vrijwel onvermijdelijk uit zal voortvloeien. Een bedachtzaam organist kan de gemeentelieden tijdens het plechtige voorospel zo leiden, dat zij zich met hem zullen verdiepen in een beschouwing van de leringen van onze Heiland. In een eredienst in de ware zin van het woord worden in het

openingslied en gebed de zegeningen van onze hemelse Vader afgesmeekt. De bisschop en de superintendent hebben zich zo goed voorbereid dat alle overbodige bekendmakingen achterwege worden gelaten. Er wordt nooit melding gemaakt van honkbalwedstrijden, feesten, dineetjes of andere evenementen die niet stroken met de geest van aanbedding die tijdens de godsdienst-oefening moet heersen. De zangleider leidt de zang-oefening op waardige wijze en legt vooral het accent op de betekenis der verzen.

Het zondagsschoolsuperintendentenschap heeft de voorvergadering bijgewoond met degenen die de 2½ minuut-toespraakjes moeten houden, de leiding op zich moeten nemen bij de avondmaalsopzeggingen en de avondmaals-gebeden moeten uitspreken zodat zij die een aandeel in de dienst hebben ervan doordrongen zijn dat het superintendentenschap er belang bij heeft en zich ervoor interesseert dat zij zich goed van hun taak zullen kwijten, en weten waarom zij dienst doen en hoe zij hun diensten het best kunnen verlenen. Superintendentes, u zult er goed aan doen als u over elk van deze taken uw gedachten eens opschrijft en deze dan doorgeeft aan hen die u verzoekt dienst te doen. Laat hen deze woorden lezen en voor zichzelf nadenken over de heiligheid van hun roeping, opdat zij op hun knieën kunnen gaan en hun geest verootmoedigen alvorens de dienst begint. Nodig de deelnemers uit in uw gebedsvergadering aanwezig te zijn om hun gedachten af te stemmen op de Heilige Geest en alle wereldse beslomeringen buiten te sluiten.

Maak gebruik van de controlelijst³ ter verbetering van de eredienst in uw zondagsschoolvergaderingen. Leg u toe op ieder punt van deze lijst en streef naar volmaking. Bezigt eerbiedige taal en geef blijk van een verfijnde smaak, zodat alle grofheid uit de dienst moge verdwijnen, opdat iedere gedachte, alle invloeden die van het milieu uitgaan en elke handeling gericht zijn op hetzelfde doel, nl. de Heilige Geest van onze Vader in de hemel uit te nodigen in ons midden te zijn. Elk gebaar is hierbij van belang. Iedere stembuiging heeft een eigen strekking. Laat ons dan tot in alle bijzonderheden naar de volmaakte streven, opdat de Heer met ons zij.

¹ Toespraak gehouden in de zondagsschoolvergadering van de algemene conferentie in de Tabernakel op 3 oktober 1968.

² Ruskin, John — Engels kunstschrifticus en schrijver (1819—1900).

Hiermede wilde ik graag mijn gevoelens van hoogachting tot uitdrukking brengen tegenover de opperhoofden en edelen die hier vandaag bijeenvergaderd zijn; voorts wilde ik welkom heten de echtgenote van de Britse consul die heden in ons midden is en een speciale groet overbrengen aan president Tanner en zijn vrouw die uit Amerika zijn overgekomen, en aan president Groberg, onze eigen Tongalese zendingspresident, die hier ook met zijn vrouw aanwezig is. Tevens begroet ik de leiders van de verschillende vrouwenorganisaties van de diverse kerken in Tonga die heden hier aanwezig zijn, en wel in het bijzonder de leden van de Zusters Hulpvereniging van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die natuurlijk de voornaamste reden vormen waarom wij vandaag hier bijeengekomen zijn.

Het is mij altijd een genoegen deel te mogen nemen aan elke vergadering die ten doel heeft dank te zeggen of hulde te brengen aan het verrichten van goed werk. In het bijzonder wilde ik mijn dank betuigen aan u, leden van de ZHV, voor het prachtige werk dat u hebt gedaan en dat hier vandaag wordt tentoongespreid. Wij dienen daarbij echter wel te bedenken, dat wij als vrouwen in Tonga of waar ook ter wereld, altijd verplicht zijn dit soort werkzaamheden liefdevol en zorgzaam te volbrengen om het huis dat wij bewonen te maken tot een prettiger tehuis. Er zijn twee woorden waarvan ik bij mijn toespraak zou willen uitgaan, in de hoop dat enkelen onzer hier vanmiddag enig nut van zullen hebben. Het eerste is het Engelse woord *husband* (echtgenoot) en het tweede is het Engelse woord *wife* (echtgenote). Het woord „husband” is afkomstig van twee andere Engelse woorden, nl. „house” (huis) en „band” (band).¹ Wij kunnen dus zien dat in de grond van de zaak dit woord de betekenis heeft van iets waardoor het huis wordt omwonden, versterkt of ver-

Het weven van de stof van ons huiselijk leven

(Vertaling van een toespraak van Koningin Halaevalu Mata'aho van Tonga tijdens de ZHV-gezinsverzorgingstentoonstelling, gehouden in het kader van de viering van het gouden jubileum van de Tongalese Zending van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, op 27 november 1968. Gepubliceerd met toestemming van de koningin.)

sterkt, iets dat er bescherming en steun aan verleent. Dit is dan ook het geval, want inderdaad is het de echtgenoot die zorgt voor bescherming en steun en die alle verschillende met het huis verband houdende elementen tezaamenbindt. Als het een goede echtgenoot is, verschaft hij zijn gezin al wat het nodig heeft door zijn werk en krachtsinspanningen en door zijn vermogen om datgene te doen wat alleen een man kan doen, zoals zwaar werk, het bouwen van huizen enz. Wij moeten altijd bedenken dat een man zich met hart en ziel van deze taak kwijt, want inderdaad omvat zijn tehuis alles wat voor hem waardevol is, nl. zijn vrouw, zijn kinderen en hun liefde en respect. Het spreekt vanzelf dat hij voor zijn gezin van alles het beste verlangt dat er te krijgen is, hetzij op het gebied van regering, kerk, gezin of in enig ander opzicht. Hoe buitengewoon rijk gezegend is de vrouw aan wie God zo'n echtgenoot heeft gegeven. Nu zijn enkele vrouwen wellicht geneigd om te zeggen: „Ik ben God dankbaar voor het godsdienstige begrip en licht dat ik heb, maar het bezwaart me werkelijk dat mijn man niet zo'n begrip voor godsdienstige waarheden heeft als ik, en deze eeuwige waarheden, die ook betrekking hebben op het gezinsleven, niet zo naleeft als hij behoorde te doen.”

Als het zo is dat een christenvrouw juist onder deze last gebukt gaat, en zij begint te denken dat die last voor haar heel zwaar te dragen is, zal zij in bepaalde gevallen misschien zelfs zo ver komen dat zij meent verandering in haar huwelijksverhouding te moeten brengen. Als hier soms iemand is die er zo over denkt, dan zou ik u graag uit de Bijbel een passage willen voorlezen waarvan ik meen dat ze rechtstreeks op dergelijke vrouwen van toepassing is en ik geloof dat dit Schriftgedeelte een bron van kracht en troost voor u is en u zal helpen het vol te houden. Deze Schriftuur vinden wij in het Nieuwe Testament, in 1 Kor. 7:12—16 en zij luidt als volgt:

„... Indien enig broeder een ongelovige vrouw heeft, en

¹ Onjuiste etymologie; Oudengels 'husbonda', huisbezitter, meester van het huis.

dezeve tevreden is bij hem te wonen, dat hij ze niet verlate;

En een vrouw, die een ongelovige man heeft, en hij tevreden is bij haar te wonen, dat zij hem niet verlate.

Want de ongelovige man is geheiligd door de vrouw, en de ongelovige vrouw is geheiligd door den man; want anders waren uw kinderen onrein, maar nu zijn zij heilig. Maar indien de ongelovige scheidt, dat hij scheidt. De broeder of de zuster wordt in zodanige gevallen niet dienstbaar gemaakt; maar God heeft ons tot vrede geroepen.

Want wat weet gij, vrouw, of gij den man zult zalig maken? Of wat weet gij, man, of gij de vrouw zult zalig maken?"

Welnu, mijn geliefde zusters, als u volkomen onzelfzuchtig, zachtmoedig en nederig kunt zijn en de ware geest van christelijke naastenliefde hebt en in woord en daad door de Heilige Geest wordt geleid, dan ben ik er zeker van dat u inderdaad, naarmate u met deze invloeden werkt, een werktuig in Gods handen kunt worden om het hart van uw man ten goede te veranderen, opdat ook hij een waar christen mag worden.

Het tweede woord waarover ik graag wilde spreken is het Engelse woord „wife”. Waarschijnlijk vragen wij ons allemaal af wat dit woord eigenlijk betekent. Waarom worden wij getrouwde vrouwen toch zo genoemd? Ik meen dat wij van de herkomst van dit woord nog heel wat kunnen leren. Het Engelse woord „wife” stamt oorspronkelijk van het werkwoord weven. In vroegere tijden werd linnen of laken in de eigen woning geweven. Zelfs de draad werd thuis vervaardigd met behulp van een werktuig dat het spinnewiel werd genoemd. Wanneer er genoeg draad was, werd hiervan laken gemaakt op een werktuig dat een handweefgetouw heette. Oorspronkelijk was de vrouw des huizes degene die zich met dit weven bezig hield. Ik zou nogmaals een citaat uit de Bijbel willen aanhalen, nu uit het Oude Testament en wel uit het Boek der Spreuken, waar wij lezen:

„Zij zoekt wol en vlas, en werkt met lust harer handen.
„Zij steekt haar handen uit naar de spil, en haar handpalmen vatten den spinrok.

„Zij maakt fijn lijnwaad en verkoopt het...” (Spr. 31:13, 19 en 24.)

Zoals reeds eerder vermeld, heeft de man de verantwoordelijkheid voor al die dingen van buitenaf die het gezin kunnen samenbinden, maar de vrouw is verplicht en in de gelegenheid de stof van het huiselijk leven te weven. Dit geschiedt binnenshuis en heeft ten doel haar gezin het nodige geluk te verschaffen. En weet u, wat mij betreft is dit het mooiste en het belangrijkste weefwerk dat waar ook ter wereld gedaan kan worden — het weven van de stof van uw huiselijk leven. En hoe fraai is het patroon van die stof, als het is geweven door een ware christenvrouw, van de soort zoals deze is beschreven in het Boek der Spreuken, een vrouw die een oprecht verlangen koestert om haar man, haar kinderen en haar gezin gelukkig te maken.

Bij al dat weven zullen er zich stellig die ogenblikken van

beproeving en verzoeking voordoen, die wij moeten overwinnen, want het gaat niet altijd even gemakkelijk. Er zullen van die dagen komen dat we dat voortdurende weven, waar we steeds mee bezig zijn, moe worden. De stof van ons gezinsleven zal worden gekleurd door de verschillende moeilijkheden en narigheden die op onze weg komen, maar indien deze met goed gevolg worden overwonnen, verhogen ze alleen maar de schoonheid van het algemene patroon. Ja, als ons hart is vervuld met liefde en begrip, zullen de aldus overwonnen problemen dienst doen als gouden en zilveren draden die sterker zijn dan alle andere draden die wij in handen krijgen. Als wij maar onzelfzuchtig kunnen zijn, een oprecht verlangen hebben ons gezin lief te hebben en te dienen en tevens moedig en sterk te zijn in het werk waartoe wij zijn geroepen, dan kunnen wij deze allerschoonste stof inderdaad weven.

Vrouwen en moeders, hoe staat het eigenlijk met het weefsel van uw huiselijk leven? Weeft u mooi en netjes in vrede en liefde, of bent u een van die vrouwen die slordig weven, een vrouw die het weefgetouw van haar eigen huishouding in de steek laat en zich buitenshuis begeeft om voor zichzelf geluk en blijdschap te gaan zoeken, die ze nimmer zal kunnen vinden? Er zijn tegenwoordig zoveel vrouwen die roepen om hun vrijheid en hun rechten om vrij te zijn van de traditionele plichten thuis in het gezin. Vrouwen van deze categorie zullen nooit in staat zijn de prachtige stof te weven die nodig is om een vredig huiselijk leven te hebben tenzij ze zich bekeren en terugkeren tot hetgeen waartoe ze door God bevoorrecht zijn.

Nog een ander punt dat ik graag zou willen aanstippen is dat ik alle hier aanwezige moeders eraan zou willen herinneren dat het weefsel van het leven van onze kinderen, met name hun karakter, grotendeels wordt bepaald door de manier waarop zij ons zien weven. Niet alleen leren zij van ons, maar wij weven metterdaad de stof van hun leven voor hen wanneer ze nog klein zijn, in hun prille jeugd. Eigenlijk beginnen wij het patroon van hun leven reeds te weven nog voordat zij zijn geboren. Ja, onze kinderen behoren tot onze voornaamste weefdrachten.

Wij moeten altijd bedenken dat het leven van onze kinderen uit drie delen bestaat, nl. het lichamelijke, het verstandelijke en het geestelijke. Velen van ons verschaffen hun alle benodigdheden voor hun lichaam en moedigen hen sterk aan in hun zuiver theoretisch streven om hun verstand te ontwikkelen, maar wij moeten wel bedenken dat als wij hun geest niet voeden, helpen en steunen, wij dan in feite dat deel van onze kinderen veronachtzamen, dat verreweg het meest waardevol is, nl. hun eeuwige geest.

Hoe gelukkig moet die vrouw of moeder zijn, die hierop als volgt kan antwoorden: Ja, in de liefde en genade van God leeft mijn geest inderdaad en die van mijn man en kinderen eveneens, in weerwil van de moeiten en zorgen van deze ongewisse wereld.

Ik groet u allen hartelijk en dank u voor de gelegenheid om hier te kunnen spreken. ○

Om zielen te redden

door ouderling
MARION G. ROMNEY
van de Raad der Twaalfen

(Toespraak gehouden in de
afdeling ZHV-besturen
van ringen van de jaarlijkse
algemene ZHV-conferentie
van 2 oktober 1969)

Al vroeg in de geschiedenis van de ZHV onderrichte de profeet Joseph Smith „De Dames Hulpvereniging” zoals hij haar toen noemde, dat deze was bedoeld „niet alleen om de armen verlichting te brengen, maar ook om zielen te redden.” (Zie „Leringen van de Profeet Joseph Smith, blz. 256.) Dit was een opdracht aan de „Dames” om hulp te verlenen bij Gods grote „... werk en ... heerlijkheid”, nl. „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Zie Mozes 1:39.)

Het belang van het redden van zielen is herhaaldelijk door de Heer onderstreept.

Tot John en Peter Whitmer heeft Hij bij afzonderlijke gelegenheden gezegd:

„... zie, nu zeg Ik u, dat, wat voor u de grootste waarde zal hebben, zal zijn om bekering tot dit volk te prediken, opdat gij zielen tot Mij zult kunnen brengen, zodat gij met hen in het koninkrijk Mijns Vaders zult kunnen rusten...” (L. & V. 15:6 en 16:6)

Aan Joseph Smith, Oliver Cowdery en David Whitmer heeft Hij deze raad gegeven:

„Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen;

„En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders!” (L. & V. 18:10 en 15.)

Uit deze teksten leren wij dat een ziel wordt gered doordat deze wordt teruggebracht in „Gods koninkrijk”.

De Heer heeft uiteengezet waarover Hij sprak wanneer Hij het woord „ziel” gebruikte, door te zeggen: „... de geest en het lichaam vormen de ziel van de mens.” (L. & V. 88:15.)

Het woord „lichaam”, in deze zin gebruikt, heeft voor vrijwel iedereen dezelfde betekenis, en de betekenis van het woord „geest” wordt door heiligen der laatste dagen ook wel begrepen. Daar echter onze opvatting van wat

een geest is niet zo algemeen begrepen wordt, is een nadere verklaring hier misschien niet misplaatst.

Intelligentie

De Heer leerde de profeet Joseph Smith:

„De mens was ... in den beginne bij God. Intelligentie, of het licht der waarheid, werd niet geschapen of gemaakt...” (L. & V. 93:29.)

Voorts verkondigde Hij Abraham:

„... Ik regeer in de hemelen omhoog, en op de aarde omhoog ... over alle intelligenties, die uw ogen ... hebben gezien...”

Over hetgeen hij had gezien, schreef Abraham:

„De Here nu had aan mij ... de intelligenties getoond, die werden georganiseerd, eer de wereld was; en onder al dezen waren er velen der edelen en groten... Want Hij stond te midden van hen, die geesten waren...” (Abr. 3:21—23.)

Geesten

Deze schriftgedeelten leren ons dat de geesten zijn geschapen uit die „intelligentie, of het licht der waarheid” dat niet werd geschapen of gemaakt, maar „in den beginne bij God was”.

De Heer heeft geopenbaard wat de sleutel is, door middel waarvan deze geesten werden geschapen, toen Hij zei dat de bewoners van de werelden „Gode gewonnen zonen en dochteren zijn”. (L. & V. 76:24.)

Wat de gelijkenis betreft van deze naar de geest „gode gewonnen zonen en dochteren”, daarvan wordt ons een duidelijk begrip gegeven in het Boek van Ether. Daarin staat vermeld dat het omstreeks 2200 jaar v. Chr. is gebeurd, dat „de Here Zich vertoonde” aan de broeder van Jared, en daarbij heeft gezegd:

... „Zie, Ik ben Jezus Christus...

... „Ziet gij, dat gij zijt geschapen naar Mijn eigen beeld?”

Ja, alle mensen werden in den beginne naar Mijn eigen beeld geschapen.

„Zie, dit lichaam, dat gij nu aanschouwt, is het lichaam van Mijn geest; en de mens heb Ik geschapen naar het lichaam van Mijn geest; en evenals Ik voor u in de geest verschijn, zal Ik aan Mijn volk in het vlees verschijnen.“ (Ether 3:14—16.)

We leren verder van de profeet dat een geest een stoffelijk lichaam heeft.

„... Alle geest is stof,“ zei hij, „doch is fijner of reiner, en kan leeden door reinere ogen worden onderscheiden; ... wanneer ons lichaam is gereinigd zullen wij zien dat alle geest stof is. (L & V. 131:7 en 8.)

De geboorte van zielen

Vlak voordat Jezus in Bethlehem geboren werd, gebeurde het volgende:

„... de stem des Heren kwam tot hem (Nephi) en zeide: „... de tijd is nabij ... en morgen kom Ik in de wereld...“ (III Ne. 1:12—13.)

Dienovereenkomstig kwam Jezus Christus, de geest die ongeveer 2200 jaar voordien aan de broeder van Jared was verschenen, „in de wereld“ met een sterfelijk lichaam. Als de Zoon van Elohim en Maria betrad Hij de sterfelijkheid als een levende ziel.

Zo is het altijd geweest. Wanneer een moeder een kind baart, wordt er een menselijke ziel geboren, ofwel een kind van God naar de geest, in een sterfelijk lichaam.

Dit is het antwoord op de vraag van de psalmdichter: „Wat is de mens...?“ (Ps. 8:5.)

Dit verleent ook een diepe zin aan deze ontzagwekkende zinnen van Shakespeare:

„Welk een meestertuk is de mens! Hoe machtig in verstand! Hoe oneindig rijk in vermogens! Hoe vol uitdrukingskracht en hoe bewonderenswaardig in gedaante en beweging! In houding, hoe gelijk aan een engel! In begrip, hoe gelijk aan een god! (Hamlet, 2de bedrijf, 2de toneel.)

De waarde van een ziel wordt afgemeten naar haar potentieel

Al wat leeft is door de Schepper begiftigd met zaad in zichzelf om nakomelingen voort te brengen, die het vermogen hebben om, wanneer ze geheel tot volwassenheid zijn gerijpt, het evenbeeld van de ouders te worden. Dit geldt voor nakomelingen van planten, dieren en mensen. Het geldt ook voor Gods nageslacht. Daar een mensenziel naar de geest, een door Hem verwekt kind is, sluimert in haar het vermogen om eenmaal te worden als God, haar Vader.

„... nu zijn wij kinderen Gods,“ (zegt Johannes, „en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen...“ (I Joh. 3:2.)

Jezus heeft benadrukt dat de mensen naar dit hoge ideaal moeten streven, toen Hij zeide:

„Daarom zou Ik willen, dat gij volmaakt zoudt zijn, gelijk Ik, of uw Vader, Die in de hemel is, volmaakt is.“ (III Ne. 12:48.)

Gods plan

Zijn plan, nl. om zielen te redden, door hun „onsterfelijkheid en eeuwig leven“ tot stand te brengen, heeft God van meet af aan steeds nagestreefd. Zijn plan om dit te volbrengen werd bekendgemaakt in die grote raadsvergadering vóór de grondlegging der wereld; daarbij „stond één in hun midden“ (nl. van de geesten), die

„... gelijk God was, en hij zeide tot hen, die bij hem waren: Wij zullen nederdalen, want er is ruimte aldaar, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen een aarde maken, waarop dezen zullen kunnen wonen;

„En wij zullen hen hiermede probeerven om te zien of zij alles willen doen, wat de Here, hun God, hun ook moge gebieden;

„En aan hen, die hun eerste staat behouden, zal meer worden gegeven ... en aan hen, die hun tweede staat behouden, zal voor eeuwig meerdere heerlijkheid worden gegeven.“ (Abr. 3:24—26.)

Dat wij nu menselijke zielen zijn, bewijst dat wij onze eerste staat behouden hebben. Daarbij kunnen wij er verzekerd van zijn dat ons bovendien nog de onsterfelijkheid zal worden geschonken, maar wij zijn nog niet zeker van die zaligheid welke de profeet Joseph Smith voorzag in zijn opdracht aan de dames van de ZHV. Bij ons zoeken naar die zaligheid worden wij thans gesteld voor de grootste opgave die ooit op onze weg is gekomen of nog zal komen, nl. de uitdaging om onze tweede staat te behouden. Hiertoe wordt van ons vereist dat wij „alles willen doen, wat de Here,“ onze God ons gebiedt. Slagen wij daarin, dan zal ons voor eeuwig meerdere heerlijkheid worden gegeven. Dan zullen wij volmaakt worden, zoals Jezus en onze Vader in de hemel volmaakt zijn. (Zie Mt. 5:48.) Dit nu betekent gered worden.

Mochten er onder u nog enkele zijn die vragen wat deze lange redevoering eigenlijk te maken heeft met onze taak om „zielen te redden“, dan is dit mijn antwoord:

Ik heb er naar gestreefd u in herinnering te brengen wat een ziel is en u te doen bedenken van hoe oneindig grote waarde en vermogen deze is, wat het betekent een ziel te hebben, en hoe een ziel zalig kan worden, omdat ik geloof dat het noodzakelijk is hiermee bekend te zijn, als wij onze pogingen om zielen te helpen redden met succes bekroond willen zien. Ik geloof ook dat een gids die iemand anders leiding wil geven een juist begrip moet hebben van het beoogde doel, van wat het betekent dit te bereiken en hoe het is te bereiken, en dat hijzelf daarmee op weg moet zijn. Ik ben ervan overtuigd dat wanneer deze dingen iemand voortdurend helder voor ogen staan, hij juist daardoor dan wordt aangespoord en voortgeleid.

Door de eeuwen heen is het altijd het visioen van Zion geweest met de hoop en verwachting daarin een plaats te bemachtigen, waardoor de rechtvaardigen in het juiste spoor zijn gebleven.

Lang geleden, in de jaren vijftig van de vorige eeuw, bracht president Young een groep heiligen eens in herinnering dat hetgeen hen telkens weer had opgemonterd tijdens hun tocht naar het westen, niet had bestaan uit „... een visioen van veedrijven over de vlakten ... waar

u in deze of gene modderpoel zou wegzakken, en evenmin de paniekstemmingen van op hol slaand vee, en die van nog ernstiger aard onder de mensen, maar het visioen van Zion . . . in al zijn schoonheid en heerlijkheid. „U zag (zo zei hij) de schoonheid en heerlijkheid van Zion daar vóór u, opdat dit u zou bemoeiden en voorbereiden op het incasseren van de bezoeken, droefenis en teleurstellingen van dit sterfelijk leven opdat u die zou kunnen overwinnen om des te meer te kunnen genieten van de heerlijkheid des Heren, toen die aan u werd geopenbaard.“

Paulus heeft de Hebreëen er eens aan herinnerd dat ook de Verlosser Zelf op een dergelijke manier in het rechte spoor werd gehouden. Hij heeft het zo gezegd:

„ . . . den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, Dewelke, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen . . . “ (Heb. 12:2.)

Wij zijn zeer gesteld op onze lievelingsliederen uit de zangbundel „Heilige Lofzangen“ en wij houden ze hoog in ere, omdat hierdoor onze gedachten en beslissingen worden opgeheven tot de heerlijke beloningen van een rechtvaardig leven.

„Vat moed! Ik ben met u, o, weest niet verschrikt, want Ik ben uw God, Die uw lot hier beschikt, Ik sterk u en help u, en waarschuw voor 't kwaad, als gij vol vertrouwen Mij nimmer verlaat.“

(Uit „O, vast als een rotssteen“, lied 152)

Er is nog zo'n lied:

„En sterven wij, alvorens daar te zijn, blijde dag, ongehoord!

Dan zijn wij vrij van alle smart en pijn in het schoon hemels oord.

(Uit „Komt, Heil'gen, komt“, lied 51)

Ik herhaal dus, een vereiste voor het redden van zielen is het zich voortdurend bewust zijn van wat een ziel is, wat het betekent haar te redden en hoe iemand gered of zalig kan worden. Laat ons daarom gevolg geven aan deze vermaning van Christus:

„Bewaart deze dingen als een schat in uw hart en laat de plechtige ernst der eeuwigheid immer in uw gedachten zijn.“ (L. & V. 43:34.)

Als wij dit doen, zullen wij niet alleen bedacht zijn op ons eigen zielsbehoud, maar dan kunnen wij verder gaan en ook hen aanmoedigen met wie wij zijn geroepen samen te werken, om ernaar te streven eveneens hun zielen te behouden. Daarbij zullen we er goed aan doen te bedenken dat, hoewel de Kerk tot taak heeft de boodschap van zaligheid uit te dragen tot de gehele wereld, de profeet de Zusters Hulpvereniging een beperktere opdracht heeft gegeven. Tot de ZHV-leden heeft hij nl. eens gezegd:

„Laat uw arbeid zich merendeels beperken tot de mensen in uw naaste omgeving en in uw eigen kennissenkring; voor zover het kennis betreft, mag deze over de gehele wereld worden verbreid, maar uw bijdrage moet beperkt blijven tot uw onmiddellijke kennissenkring, en meer in het bijzonder tot de leden van de ZHV.“ (DHC IV:607.)

Wij weten dat het in de bedoeling van de profeet lag dat de zusters ook haar mannen zouden opnemen in hun „on-

middellijke kennissenkring“, daar hij bovendien heeft gezegd:

„Laat deze vereniging de vrouwen leren hoe zij zich tegenover hun echtgenoten hebben te gedragen en hen met zachtheid en liefdevolle genegenheid moesten behandelen. Wanneer een man terneergedrukt is door verdriet, en wanneer hij is verslagen door zorg en moeite, en wanneer u hem dan tegemoetreedt met een glimlach in plaats van met ruzie of gemopper — als hij zachtheid mag ontmoeten — zal dit zijn ziel kalmeren en zijn gevoels verzachten; wanneer de geest begint te wanhopen, heeft deze behoefte aan de vertroosting van hartelijkheid en vriendelijkheid.“ (DHC IV:606—7.)

„Uw eigen kennissenkring“ omvat ook uw kinderen, kleinkinderen en overige familieleden. Wat onze verplichtingen aangaat heb ik het gevoel dat wij veel kunnen doen op vele gebieden, zoals bijvoorbeeld ten aanzien van werkende moeders en gezinsavonden.

Onlangs hoorde ik van een jeugdwerkafdeling, waar enkele kinderen met tegenzin naar huis gingen, omdat hun werkende moeders niet thuis waren.

Vrouwen van de Zusters Hulpvereniging die begripen en beseffen wat wij hebben gezegd over het redden van zielen en de invloed van hun afwezigheid van huis op hun kinderen, zullen hun woning niet verlaten, behalve onder de meest dwingende omstandigheden. In geen enkel ander opzicht kunnen de ZHV-zusters bij hun prachtige werk meer doen op het gebied van het redden van zielen, dan door zichzelf en alle andere vrouwen van de Kerk aan te sporen om hun kinderen het verlangen in te boezemen de Heer te dienen, Zijn naam te prijzen en van hun ouders de wegen des Heren te leren.

Dat dit ons doel mag zijn en wij erin mogen slagen dat te bereiken, bid ik in de naam van Jezus Christus, Amen.

Geloof is een gave Gods; het komt als het gevolg van een rechtvaardig leven. Het komt niet op ons bevel, maar het is het gevolg van het doen van de wil van onze hemelse Vader.

George Albert Smith

De weekend-tempelreis van 25 april 1970.

De weekend-reizen naar de tempel in Zollikofen genieten grote populariteit. De bus is goed gevuld en meestal wordt het huren van een tweede bus overwogen. Ditmaal was het een gecombineerde reis van de ring en de zending en het deed een ieder goed om weer eens oude bekenden te ontmoeten.

De heenreis verliep vlot en op de vastgestelde tijd konden we de tempel betreden. Met ons was er een groep van ongeveer 60 broeders uit West-Duitsland. De diensten waren, zoals we gewend zijn, zeer opbouwend.

De terugreis verliep iets minder vlot omdat de bus te kampen kreeg met pech. Het bleek noodzakelijk om ons met een andere bus naar de grens te brengen waar onze busonderneming een reserve bus had staan.

De tegenslag was niet in staat om het hoge moreel te drukken en de stemming was tot aan het eindpunt opperbest.

In verband met de grote achterstand bij de namen voor mannen verdient het voorbeeld van West-Duitsland wellicht navolging en zou het aanbeveling verdienen om tempelreizen te organiseren voor uitsluitend priesterschapsdragers. We kunnen daarmee de achterstand van 264 mannennamen voor de Nederlandse Zending en 26 mannennamen voor de Hollandse Ring wegwerken.

VERTROKKEN

Scott Roy Cannon,
Murray, Utah

Risenmay, Brad Kay,
Shelley, Idaho

McKinnon, Kim W.,
Logan, Utah

Long, Gaylen C.,
Idaho Falls, Idaho

Edén, William Kent,
Cleveland, Utah

Nelson, Larry K.,
Corinne, Utah

Visser, Dan M.,
Sandy, Utah

OOV-CONFERENTIE TE ROTTERDAM

Zuster Mc Keown, de vrouw van de president van de Londense tempel, hield voor de Nederlandse jeugd een opbouwende toespraak. Als haar tolk fungeerde Margreet Rijkelijhuizen die kort geleden van haar zending in Engeland is teruggekeerd. Zuster Rijkelijhuizen bracht tijdens de conferentie ook een aria ten gehore die de toets der kritiek glansrijk kon doorstaan.

Tijdens de OOV-Conferentie die door vele jonge broeders en zusters werd bezocht, sprak br Mc Keown, president van de Londense tempel tot ons. Hij werd vertaald door president Jongkees.

AANGEKOMEN

Courtland K. Sparkuhl
La Crescenta, California

Ronald G. Christensen,
Salt Lake City, Utah

Arnold Baatsen,
Salt Lake City, Utah

Lee W. Briggs,
Sugar City, Idaho

Mark E. Seiter,
Heber City, Utah

Randy L. Smith,
Pleasant Grove, Utah

Arlene Ashby,
Salt Lake City, Utah

Kerkgebouwen in Groningen en Utrecht ingewijd

Op 10 mei werd in Groningen aan de Paterswoldseweg het kerkgebouw door apostel Romney ingewijd. Dit gebeuren was een zegenrijke kroon op het moeilijke bijeengaren van de benodigde gelden en het verrichten van de noodzakelijke handenarbeid.

Het is een mooi gebouw geworden en elk lid zal er met gerechtvaardigde trots onderzoekers heen kunnen brengen.

De inwijdingsdienst werd bijgewoond door vele leden en onderzoekers en er waren ook verschillende officiële genodigden uit Groningen aanwezig. Het was een inspirerende vergadering waarbij, naast het inwijdingsgebed, de toespraak van apostel Romney een van de hoogtepunten vormde.

Hierin memoreerde hij in verband met moederdag de zegen van het moederschap en bracht hij hulde aan alle moeders.

Door zijn vriendelijk en rustig optreden heeft broeder Romney aller hart gewonnen en een ieder vond het jammer dat hij ons moest verlaten omdat bezigheden hem elders riepen.

Het huidige presidentschap van de gemeente Groningen bestaat uit Kodinus

Dallings, president; Berend Bakker, eerste raadgever; Hilko Streuper, tweede raadgever en Geert Streuper, secretaris. Op 17 mei werd, eveneens door apostel Romney, het kerkgebouw te Utrecht ingewijd. En ook daar waren zeer velen aanwezig, zowel onderzoekers als leden. Het gebouw staat er als een bewijs van trouw en standvastigheid en als een uiting van de gewilligheid om voor onze hemelse Vader iets moois te willen maken.

De leden van de gemeente Utrecht kunnen met recht trots zijn op hun gebouw en op de vooruitgang die zij gemaakt hebben.

Het presidentschap van de gemeente Utrecht bestaat uit Cornelis Dijkwel, president; Jan van de Hazel, eerste raadgever; Ronny Muntinga, tweede raadgever met als secretarissen de broeders Andries Radder en Johannes M. J. van Vliet.

Apostel Romney sprak beide keren het inwijdingsgebed uit en we zijn ervan overtuigd dat als we de gegeven beloften nakomen wij veel vreugde en geluk binnen de muren van de beide kerkgebouwen zullen vinden.

De OOV van Arnhem wandelt!

Als bijzondere activiteit heeft de OOV van Arnhem zich geworpen op het wandelen en zij heeft er goede resultaten mee kunnen behalen.

Op 5 mei werd meegedaan aan een wandeltocht van 15 km. Het weer was niet al te best en de regen viel met bakken uit de hemel. Het gevolg was dan ook dat allen tot op hun hemd toe nat waren. Toch liet niemand zich ontmoedigen of afschrikken en ze behaalden een groepsmedaille omdat niemand was uitgevallen. Op Hemelsvaartsdag deden ze mee aan een Douwtrapperstocht en omdat ze zon-

der uitvallers als eerste groep binnenkwamen kregen ze er een vaantje voor. Ze hebben tijdens de tocht erg veel van het natuurschoon genoten, ja zelfs van de regen.

Op 30 mei zullen ze weer met een wandeltocht van 15 km meedoen. Leden van de zondagsschool – aangemoedigd door de goede resultaten – zullen de gelederen komen versterken; er heeft zich zelfs een grootmoeder van zes kleinkinderen opgegeven.

En met zulke voorbeelden kan je niet achter blijven!

Genealogie

Let op het augustusnummer van De Ster. Daarin vindt u enkele belangrijke aanwijzingen.

Vooruitlopend alvast:

In het **Handboek voor het inzenden van namen van tempelverordeningen** vervallen:

Blz. 15, een na laatste alinea,

Blz. 25, een na laatste alinea.

GEBURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Amersfoort

de Moulin, Eleonora Henriëtte, 25 mei
Klaassen, Annetie Marie, 25 mei
Mutters, Andrea Maria Louisa, 11 mei
Lans, Herman Johannes, 11 mei
Lans, Ronny Cvarles, 11 mei

Brussel

Cludts, Guido Felix Leopold, 15 mei
Bouckeenoo, Anne-Marie Antoinette, 15 mei

Gent

Verbruggen, Christian Remi, 15 mei
Vercouillie, Annie, 15 mei

Groningen

Dezaire, Joseph Engelbert Pierre, 1 mei
Dezaire-Hahnl, Hildegard Else, 1 mei
Dezaire, Jens Heinz, 1 mei

Haarlem

Katakura, Akiko, 8 mei

Hengelo-Enschede

de Groot, Frederieka Cornelia, 8 mei

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Amsterdam

Stauthamer- Dekker, Maria Elisabeth, 14 mei

Den Haag

Dümpel, Fred Paul, 7 mei
de Vries, Gerarda Jacoba, 7 mei
Rorjke, Jolanda, 23 april
Navarro, John H. M., 23 april

Leiden

Onvlee-Brugman, Elisabeth Johanna, 21 mei
Onvlee, Mirjam, 21 mei

Rotterdam-Zuid

Lupesou, Audrey Elisabeth Jeanette, 22 mei

Rotterdam-Noord

Stoove, Guy M., 5 februari
Mensink, Jeanette, 24 april
Noot, Arnoud, 12 mei

Schiedam

Cooyma-Hendrickx, Anna Catharina, 12 mei

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Almelo

Brandenburg, Frederick, Erwin, leraar, 5 april
Safic, Asim, priester, 5 april

Antwerpen

De Brie, Jean Francois Mariette, diaken, 3 mei

Maastricht

Bodden, Jules Maria, leraar, 3 maart

Groningen

Gout, Richard Eric, priester, 3 mei
Kobes, Teunis, priester, 26 april

Den Haag

Navarro, Hendrikus A., leraar, 1 februari
Meijssen, Bernardus, diaken, 22 februari
Beute, Armand M. E., diaken, 22 februari
Navarro, Peter M., diaken, 22 maart
Piket, Adrianus, leraar, 22 maart
Bruine de, Alfred, ouderling, 2 mei
Oosten v., Wilhelmus, ouderling, 2 mei

Rotterdam-Noord

Rosendaal, Wilhelmus J. M., ouderling, 8 maart
Lingen, Jan A. W., ouderling, 8 maart
Noot, Johannes D. Th., leraar, 10 mei

GEBOREN

Deventer

Jalving, Janine, 26 april
Jalving, Merel, 26 april

Den Haag

Ouwerkerk v., Roland P., 13 april

Servicemen's Branch

Hardison, Cynthia, 3 mei

GEZEGEND

Gent

Vercouillie, Gerrit, 3 mei
Vercouillie, Wim, 3 mei

Servicemen's Branch

Hardison, Cynthia, 3 mei

Den Haag

Begman, Daniël J., 4 januari

Rotterdam-Noord

Markus, Sijbrand Fr., 1 februari
Markus, Irene M., 1 februari
Markus, Francisca R., 1 februari
Wissenhaan, Ivo E., 1 februari
Bijkerk, Audrey A., 5 april

HUWELIJK

Viissingen

Chu, Son Nien, met Lena Elisabeth Welleman, 6 november 1969

OVERLEEDEN

Antwerpen

Sansom, Cloetens Maria Angelina, 19 april

MUTATIES IN DE NEDERLANDSE ZENDING IN DE MAAND MEI 1970

Johannes M. J. van Vliet, gemeentepresident, Zeist.

Als wij het kwaad begunstigen

door RICHARD L. EVANS

Bij onze toenemende bezorgheid wegens de steeds lager wordende maatstaven van zedelijkheid en fatsoen komt de vraag in ons op: Wat moeten wij hieraan doen? Moeten we er berustend bij blijven zitten alsof we het verloop van een toneelstuk gadeslaan, of kunnen we iets doen om het getij te keren? Eén hoopvol aspect hiervan is de toenemende vastberadenheid van de zijde van vele verantwoordelijke mensen, zowel in het openbaar als in stilte, om een dam op te werpen tegen losbandigheid en wetteloosheid. Toch heerst er in bepaalde opzichten nog overschilligheid of moedeloosheid ten aanzien van een wijziging van het resultaat. Bovendien schijnt het wel hoog tijd te zijn om enige doodeenvoudige feiten onder de ogen te zien, en één daarvan is dit: Een reden waarom het kwaad kan bestaan is dat het winstgevend wordt gemaakt. Nog een factor is het feit dat wij er misschien in beginsel tegen zijn, maar het toch begunstigen en het voortbestaan ervan mogelijk maken door het winstgevend te blijven maken. Dit geldt voor kwaad, in welke vorm dan ook, dat het publiek als een verkoopbaar produkt wordt aangeboden. Als wij ook maar iets begunstigen of ergens deel aan hebben dat niet goed voor de mensen is, dan helpen wij het verspreiden door de winsten hiervan te bevorderen. Als wij om de een of andere reden een van die voortbrengselen der pornografie kopen, hetzij in foto's of in druk, dan helpen wij dit kwaad winstgevend te maken. Als wij een ontuchtig, grof of onzedelijk toneelstuk begunstigen, op welke wijze dit ook wordt aangediend of voorgesteld, als wij ons geld neertellen om iets vuils en onzedelijks te gaan zien, dan gooien wij het niet alleen met ons eigen geweten op een akkoordje en verlagen wij onszelf, maar dan dragen wij een steentje bij tot bevordering en vermenigvuldiging van dergelijke producties door ze winstgevend te maken. Het kwaad is inhoudig en het wordt door velen nagejaagd om er munt uit te slaan. Daarbij dienen wij steeds te bedenken dat hoe winstgevend het zal worden, des te machtiger het is en des te overheersender het zal worden. Het kwaad gaat net zo ver als wij het zijn gang laten gaan. Als wij het begunstigen en aanmoedigen is het eind ervan zoek. Toch kunnen wij persoonlijk een voorname rol spelen door niets te begunstigen, te kopen of winstgevend te maken dat naar kwaad zweemt of van laagstaande zeden getuigt. Als iets niet goed voor de mensen is, het doet er niet toe hoe winstgevend of populair of zegevierend het is, dan moeten wij eraf blijven.